பாத்திரத்தில் இருக்கும் பாயசத்தைப் போதிசத்துவரிடம் நீட்டி, ''பெருமானே! நான் தரும் இந்தப் பாயசத்தைத் தாங்கள் அங்கீகரித்து அருளவேண்டும்'' என்று வேண்டினாள்.

சுஜாதா தந்த தங்கப் பாத்திரத்தை, பாயசத்துடன் போதிசத்துவர் ஏற்றுக்கொண்டார்.

இதனால் மகிழ்ச்சியடைந்த சுஜாதா மீண்டும் போதிசத்துவரை வணங்கிவிட்டு, மகிழ்ச்சியுடனும் மன நிறைவுடனும் தனது இல்லம் திரும்பினாள்.

## மாரன்

சுஜாதா சென்ற பின்பு போதிசத்துவர் ஆலமரத்தை விட்டு எழுந்தார்; பாயசப் பாத்திரத்தைத் தமது கையில் வைத்துக்கொண்டே, நிரஞ்சனை நதியை நாடிச் சென்றார்.

நதியின் கரையில் பாத்திரத்தை வைத்துவிட்டு, போதிசத்துவர் அந்த ஆற்றில் இறங்கி நீராடினார். பிறகு மஞ்சள் நிற ஆடையை எடுத்து அணிந்துகொண்டு, பாயசப் பாத்திரத்தைத் தமது கையில் எடுத்துக்கொண்டு அங்கிருந்து புறப்பட்டார்.

அவருடைய மேனியும் முகமும் பிரகாசமாய் இருந்தன.

புறப்பட்டுச் சென்ற அவர், போதி மரத்தை - அரச மரத்தை - அடைந்து, கிழக்குத் திசையை நோக்கி அமர்ந்தார்.

பிறகு பாத்திரத்தில் இருக்கும் பாயசத்தை வாய் நிறைய நாற்பத்து ஒன்பது முறைகள் அருந்தினார். அதன் பின்னர் நாற்பத்து ஒன்பது நாட்களைப் போதி மரத்தடியிலேயே, போதிசத்துவர் கழித்தார்.

இந்த நாற்பத்து ஒன்பது நாட்களிலும் வேறு உணவோ பானமோ அவர் அருந்தவில்லை. இடைவிடாது நாற்பத்து ஒன்பது நாட்களையும், ஆழ்ந்த தியானத்தில் அவர் கழித்தார்.

நாற்பத்து ஒன்பது நாட்களும் தியானத்தில் இருந்த சமயம், சுஜாதா தந்த தங்கப் பாத்திரத்தைக் கையில்

வைத்துக்கொண்டே இருந்த அவர் கடைசி நாள் அன்று, ''இன்று தினம் நான் புத்த நிலையை அடைவது திண்ண மாயின் இந்தத் தங்கப் பாத்திரம் ஆற்றில் எதிர் நீந்தி வேகமாகச் செல்லக் கடவது'' என நினைத்தார்.

இந்த நினைப்பு வந்ததும், போதிசத்துவர் அந்தத் தங்கப் பாத்திரத்தை ஆற்றில் போட்டார்.

உடனே அந்தத் தங்கப் பாத்திரம் மிதந்து ஆற்றின் நடுவே போயிற்று; அதன் பின்னர் அங்கிருந்து எதிர் நீந்தி வெகு வேகமாகச் செல்லத் தொடங்கிற்று.

பிறகு போதிசத்துவர் அரச மரத்தை நாடித் திரும்பிய போது, தலைமீது புதிய புல்கட்டு ஒன்றைச் சுமந்துகொண்டு ஒரு வாலிபன் வருவதை அவர் பார்த்தார்.

வந்த வாலிபன், போதிசத்துவருக்குப் புல் தேவைப்படும் என நினைத்து, தான் கொணர்ந்திருக்கும் புல்லில் எட்டுக் கைபிடி அளவு எடுத்துப் போதிசத்துவரிடம் கொடுத்தான்.

வாலிபன் தந்த புல்லை, போதிசத்துவர் விருப்புடன் ஏற்றுக்கொண்டார்.

பின்னர் அரச மரத்தை அடைந்து, அதன் கிழக்குப் பக்கத்தில் நின்று மேற்குத் திக்கை நோக்கினார். அப்போது அவருடைய உள்ளத்தில் அமைதி நிலவிற்று.

ஆகவே அந்த இடத்தை ஏற்றதொரு இடமாகக் கருதி, தாம் கொணர்ந்திருந்த புல்லை, போதிசத்துவர் அந்த இடத்தில் பரப்பினர்.

பிறகு அந்தப் புல்லின்மீது, கிழக்குத் திசையை நோக்கியவாறு அமர்ந்தார். 'புத்த நிலையை அடையாமல் இந்த இடத்தைவிட்டு நகருவது இல்லை' என்ற உறுதிப்பாட்டுடன் அரச மரத்தின்கீழ் சப்பணம் போட்டுப் போதிசத்துவர் உட்கார்ந்தார்.

இப்படிப் போதிசத்துவர் உறுதியுடன் உட்கார்ந்திருந்த சமயம், மாரன் என்னும் தீயவன் போதிசத்துவரின் உறுதிப் பாட்டைக் கலைக்க முயன்றான். 'இவருடைய விருப்பம் கைகூடுமாயின், எனது பதவியும் பவிசும் போய்விடும். ஆகவே, எப்படியாவது, எந்த வகையிலாவது இவருடைய

விருப்பம் நிறைவேருதபடி தடுக்க வேண்டும்' என்று அவன் கருதினன்.

ஆகவே, தனது படை பரிவாரங்களை எல்லாம் அழைத்து வந்து, போதிசத்துவரை மாரன்* தாக்கத் தொடங்கினன்.

மாரனின் ஆரவாரத்தைக் கண்டு, அருகில் இருந்த முனிவர்கள் பயந்து ஓடிவிட்டார்கள்.

போதி சத்துவரோ உறுதி குலையாமல் இருந்த இடத்தி லேயே இருந்தார்.

புயல் காற்ருக உருக்கொண்டு, மாரன் போதிசத்து வரைத் தாக்கினன். அவன் தாக்கும்போது, மலைகள் கிடு கிடுத்து நடுங்கின; பெரிய பெரிய விருட்சங்கள் வேரோடும் தூரோடும் பெயர்ந்துகொண்டு ஆகாயத்தில் பறந்தன.

போதிசத்துவரோ கோரப் புயலின் கொடுமையைப் பொருட்படுத்தாது, அசைவற்று அமைதியாக இருந்தார். 'கோரமான இந்தப் புயலை, பிறர் உதவியின்றியே என்னல் சமாளிக்க முடியும். நான் கடைப்பிடித்து ஒழுகும் பத்து அறப் பண்புகளுக்கு, இந்தக் கொடிய புயலைச் சமாளிக்கும் ஆற்றல் உண்டு' என்று கருதி, அமைதியுடன் இருந்தார்.

புயல் உருவில் வந்த மாரன் தனது வலிமை முழுவதை யும் காட்டியும்கூட, தோல்வியடைந்தான். ஆகவே, வேறு உருவத்தில் வந்து போதிசத்துவரை அவன் தாக்க முயன்ருன்.

பேய் மழையாகப் பெய்து, போதிசத்துவரை மாரன் அசைக்க முயன்ருன்.

மழை சோவென்று கொட்டியதையும் பொருட்படுத்தா மல், அரச மரத்தின் அடியில் போதிசத்துவர் அமைதியுடன் வீற்றிருந்தார்.

இரண்டாவது முயற்சியிலும் தோல்வியடைந்த மாரன், நெருப்பாக மாறி, போதிசத்துவரைத் தாக்கலானன்.

மாரன் உண்டாக்கிய நெருப்புப் பிழம்புகளும் பொறி களும் போதிசத்துவரைச் சூழ்ந்துகொண்டன.

---

* மாரன் : ஆசைப் பேய்களுக்கு மூலதாரமாக விளங்கும் அவாவை, மாரன் என்று கூறுவது பௌத்த சமய மரபு.

ஆயினும் அவற்றால் போதிசத்துவரை ஒன்றும் செய்ய முடியவில்லை. நெருப்புப் பிழம்புகளும் பொறிகளும் நறு மணமுள்ள மலர்களாக மாறி, போதிசத்துவரின் பொன்னடி களில் விழுந்தன.

இவ்வாறு பல்வேறு விதங்களில் முயன்றும், மாரனால் போதிசத்துவரின் உறுதிப்பாட்டைக் குலைக்க முடியவில்லை.

அந்தி மாலை வரும்வரை, மாரன் தமது திறமைகளை எல்லாம் பயன்படுத்தி, போதிசத்துவரை வெல்ல முயன்றான்.

அவனால் முடியவில்லை. ஆகவே, தனது தோல்வியை ஒப்புக்கொண்டு, மாரன் போதிசத்துவரை வணங்கி விடை பெற்றுக்கொண்டு போய்விட்டான்.

அவனுடைய படையினரும் பயந்து அப்பால் விலகிப் போய்விட்டார்கள்.

# போதி ஞானம்

மாரனும் அவனுடைய படையினரும் தோல்வியுற்ற நேரம் மாலை நேரம். அவர்கள் திரும்பிய பின்னர், போதிசத்துவர், மீண்டும் தியானத்தில் ஆழ்ந்தார்.

அவருடைய வெற்றியைக் கொண்டாடுவதற்கு அறிகுறி யாக, போதி மரத்தின் கிளைகள் வளைந்து பணிவுடன் போதி சத்துவரை வணங்கின.

அந்தி மயங்கி இருள் எங்கும் பரவத் தொடங்கிற்று போதிசத்துவரோ இருந்த இடத்தைவிட்டுப் பெயராது, உலகின் பல்வேறு இயல்புகள் பற்றி ஆழ்ந்து சிந்திக்கத் தொடங்கினார்.

இந்த உலகத்தில் சகல உயிர்களும் இன்பத்தோடு வாழ ஏங்குகின்றன; ஆயினும் துன்பத்தில் சிக்குண்டு அவை தவிக் கின்றன. இதற்குக் காரணம் என்ன?

இதைப்பற்றிப் போதிசத்துவர் ஆழ்ந்து சிந்திக்கச் சிந்திக்க, அவர் உள்ளத்தில் அடியில் வரும் உண்மை புலப்படலாயிற்று:

பிறவி எடுத்து எடுத்து வாழ்க்கையில் உழல்வதால்தான் துன்பங்கள் ஏற்படுகின்றன. அப்படியாயின் பிறவி ஏற்படா

மல் தடுத்தா லல்லது துன்பங்களைப் போக்க முடியாது. துன்பத்தை அறவே துடைக்க வேண்டுமாயின், பிறவி என்பது நேராதபடி தடுக்க வேண்டும் என்னும் உண்மையைப் போதிசத்துவர் கண்டறிந்தார்.

பிறவி நேராமல் எவ்வாறு தடுப்பது? இதுபற்றிப் போதிசத்துவர் பிறகு ஆழ்ந்து சிந்திக்கலானார்.

பிறவிக்குக் காரணமாய் இருப்பது அவா என்பதை அவர் தெரிந்துகொண்டார்

அவா என்பது தொடர்பினால் உண்டாகிறது; தொடர்பு பொறி புலன்களாலும் மனத்தாலும் ஏற்படுகின்றன.

ஆசையால் உந்தப்பட்டு, அதன் பயனாய் அறியாமையில் மூழ்கி, உண்மை நிலையை உள்ளது உள்ளபடி அறிய முடியாமல் பொறி புலன்கள் அவதிப்படுகின்றன. ஆகவே, அறியாமையே துன்பத்தின் பிறப்பிடம் என்பதை ஐயம் திரிபுக்கு இடம் இன்றி, போதிசத்துவர் நன்கு தெரிந்து கொண்டார்.

துன்பங்களுக்குக் காரணம் அறியாமையாயின், அறியாமையை எவ்வாறு அகற்றுவது?

எட்டுவித சீலங்களைக் கடைபிடித்து ஒழுகுவதன் மூலம் அறியாமையை அகற்ற முடியும். அந்த எட்டு வித சீலங்கள் வருமாறு:

(1) **நற்காட்சி**
(2) **நல்லெண்ணம்**
(3) **நல்வார்த்தை**
(4) **நற்செய்கை**
(5) **நல்வாழ்க்கை**
(6) **நன்முயற்சி**
(7) **நல்லவற்றைக் கடைப்பிடித்தல்**
(8) **நல்லோர் உறவு.**

எட்டுவிதமான சீலங்களை ஒருவன் கடைப்பிடித்து ஒழுகி வந்தால் அறியாமை அகன்று, அறிவு விளக்கம் - அதாவது ஞானம் - உண்டாகும். ஞானத்தின் பயனாய், துன்பங்களி லிருந்து விடுபட்டு, நிரந்தரமான பேரின்பத்தை ஒருவன்

பெற முடியும் என்னும் பேருண்மையைப் போதிசத்துவர் அறிந்தார்; உணர்ந்தார் போதி மரத்தை அடைந்து அறிவு விளக்கம் பெற்றதனுல், இதுவரை கௌதம போதி சத்துவராக இருந்த அவர் அன்று முதல் கௌதம புத்தர் ஆனுர்.

கௌதமர், புத்தர் நிலையை அடைந்தபோது அவருக்கு வயது முப்பத்து ஐந்து. கி.மு. 568ம் ஆண்டு, வைகாசி மாதம் ஆரும் தேதி, புதன்கிழமை, மதிநிறைந்த நன்னுளில், இரவு நேரத்தில், போதிசத்துவர் பூரண ஞானத்தைப் பெற்று - அதாவது போதி ஞானத்தை - பெற்று, புத்தராக ஆனுர்.

புத்தர் வைகாசி மாதம் முழுமதி நிறைந்த நன்னுளில் பிறந்தார்; முப்பத்தைந்து ஆண்டுகளுக்குப் பின்னர், வைகாசி மாதம் முழுமதி நிறைந்த நன்னுளன்று, போதி ஞானம் பெற்ருர்; அதன் பின்னர், தமது எண்பதாவது வயதில், கி.மு. 543ம் ஆண்டு, வைகாசி மாதம் முழுமதி நிறைந்த நன்னுளில் செவ்வாய்க் கிழமையன்று, புத்தர் பெருமான், மகா பரிநிர்வாணத்தை அடைந்தார்.

ஆகவே உலகிலுள்ள பௌத்தர்கள் அனைவருக்கும் வைகாசி - பௌர்ணமி நாள் முக்கியமான பல சிறப்புகள் வாய்ந்த நன்னுள் ஆகும். அந்த நன்னுளை உலகில் இருக்கும் பௌத்தர்கள் அனைவரும் வெகு விமரிசையாகக் கொண்டாடுகிருர்கள். ஆகவே அந்த நாள் உலக முக்கியத்துவம் பெற்றுவிட்ட ஒரு நாளாக விளங்குகிறது.*

போதிஞானம் என்ருல் தனது சொந்த முயற்சியால் அடைந்த சுயபோத ஞானம் என்று பொருள். பிறருடைய

---

*புத்தர் பிறந்த ஆண்டு எது என்பதில் கருத்து வேற்றுமை நிலவுகிறது. சிங்கள நூல்கள் புத்தர் கி.மு. 623ல் பிறந்ததாகக் கூறுகின்றன. பேராசிரியர் இலட்சுமி நரசு போன்றவர்கள் கி.மு. 563ல் புத்தர் பிறந்ததாக எழுதியுள்ளனர்.

உதவியும் வழிகாட்டுதலும் இன்றி, சொந்த ஊக்கத்தினுலும் முயற்சியாலும் புத்தர் பெருமான் ஞானத்தை அடைந்தார்.

ஒவ்வொரு உயிரும் தன் சொந்த முயற்சியாலேயே மேன்மையடைய வேண்டும் என்பதைச் சுட்டுவதற்காகவே போதிஞானம் என்னும் வார்த்தையைப் பௌத்த நூல்கள் பயன்படுத்துகின்றன.

உத்தமமான இந்த ஞானப்பேற்றைப் புத்தர் அடைந்த அன்று, உலகத்தில் பல அற்புதங்கள் நிகழ்ந்தன. எங்கு பார்த்தாலும் நறுமண மலர்கள் பூத்துக் குலுங்கின உலகம் முழுதும் ஒளி வெள்ளத்தால் பிரகாசித்தது; ஆறுகளில் நீர் நிறைய ஓடிற்று; மரங்கள் பசுமையாகக் காட்சி அளித்தன.

## நடு வழி

பௌத்த மதத்தின் சிறப்பையும் புத்தர் பெருமான் போதனை செய்த கோட்பாடுகளின் சிறப்பையும் ஒருவன் உள்ளது உள்ளபடி தெரிந்துகொள்ள வேண்டுமாயின், அப்போது இந்தியாவில் - முக்கியமாக கிழக்கு இந்தியா, மேற்கு இந்தியா, மத்திய இந்தியாவில் - நிலவின மற்ற மதங்களின் கோட்பாடுகளை முதலில் தெரிந்துகொள்வது அவசியமாகும்.

அப்போது வடமேற்கு இந்தியாவிலும், வடகிழக்கு இந்தியாவிலும், முக்கியமாக இரு மதங்களைப் பின்பற்றி ஒழுகும் மக்கள் வாழ்ந்தார்கள்.

வடமேற்கு இந்தியாவில் வேதங்களையும் அவற்றில் சொல்லப்படும் வேள்விமுறைகளையும் பின்பற்றி ஒழுகும் பிராமணர்கள் வாழ்ந்தார்கள் இவர்கள் சாதிவேற்றுமைகளைத் தீவிரமாக ஆதரித்ததோடு, பலிகொடுத்து வேள்விகள் செய்வதையும் ஆதரித்தார்கள்.

பிற உயிர்களைப் பலியிட்டு வேள்வி செய்வதனுல், தான் செய்த பாவங்களை ஒருவனுல் போக்கிக்கொள்ள முடியும் என்றும், அதனுல் ஒருவன் மேலான கதியை அடையலாம் என்றும் அவர்கள் சொன்னுர்கள்.

மற்ெறாரு சாரார் ஜெயின மதத்தைச் சார்ந்தவர்கள். அவர்கள் தீவிரமாக அஹிம்ஸையைக் கடைப்பிடித்து ஒழுகியதோடு, கடுமையான தவ வாழ்வை மேற்கொண்டு ஒழுகினார்கள். மேனியை அழுக்குப் படிந்ததாக வைத்துக்கொண்டு அம்மணக்கோலத்துடன் சஞ்சரித்தார்கள்.

புத்தர் பெருமானுடைய போதிஞானம் இந்த இரு சாரருடைய தீவிரப் போக்குகளை ஏற்க மறுத்தது

ஒருவன் செய்த பாவங்களுக்குக சமுவாயாக, பிறிது ஓர் உயிரைக் கொன்று வேளவி செய்வது அறமாகாது என்று புத்தர் பெருமான் கருதினார். இது மட்டுமல்லாமல், வைதிக மதத்தார் ஏற்றிப் போற்றும் ஏற்றத் தாழ்வுள்ள சாதி வித்தியாசங்களையும் அவர் ஏற்க மறுத்தார்.

ஜைனர்களின் தீவிரமான தவ வாழ்வும், அவர்களின் அம்மணக் கோலமும், அழுக்குப் படிந்த மேனியும் புத்தர் பெருமானின் உள்ளத்துக்கு உவப்பாய் இல்லை. உண்ணா நோன்பு இருந்து ஜைனத் துறவிகள் சல்லேகனை என்னும் பெயரில் உயிர் துறப்பதையும் கருணையுள்ளம் படைத்த புத்தர் பெருமான் ஒப்பவில்லை. பிற உயிர்களைத் துன்புறுத்துவது, கொல்வது அறமல்ல வென்றால், தன்னுயிரைத் துன்புறுத்துவதும், நோன்பிருந்து உயிரை விடுவதும் அறமாகாது என்று புத்தர் பெருமான் கருதினார்.

தீவிரப் போக்குள்ள இந்த இரு வித நடைமுறைப் போக்குகளையும் புத்தர் பெருமான் ஒதுக்கிவிட்டார்.

நடுத்தரமான ஒரு வழியைப் பின்பற்றுவதே நன்மை பயக்கும் என்று புத்தர் பெருமான் கருதினார்.

இந்த நடுத்தர நடைமுறையையே, தாம் போதிக்கவிருக்கும் அறநெறிகளுக்கு அடிந்தளமாக அவர் அமைத்துக் கொண்டார்.

உடலையும் உள்ளத்தையும் அபரிதமான சுகபோகங்களில் அழுந்தச் செய்வது தீமை பயக்கும் என்று புத்தர் பெருமான் முடிவுக்கு வந்தார். தடபுடலாக வேள்விகள் இயற்றி, புலால் உண்பதும், சுரா பானம் அருந்துவதும் விபரீத பலன்களை விளைவித்தன. பிராமணர்களும் அரசர்களும் ஒருவ

ருக்கு ஒருவர் உடந்தையாய் இருந்துகொண்டு, தங்கள் ஆதிக்கத்தையும் புகழையும் நிலைநாட்டிக்கொண்டார்கள். யாகங்கள் செய்வதனால் பிராமணர்களுக்குத் தட்சிணைகள் நிறையக் கிடைத்தன. அதனால் அவர்களின் வாழ்க்கை வளமானதோடு, அரசர்களிடையே, அவர்களுக்கு மதிப்பும் மரியாதையும் ஏற்பட்டன.

வேள்விகள் செய்த அரசனுக்கு, புகழ் அதிகரித்தது. அதனால் தங்கள் பதவியை நிலைநாட்டிக்கொள்ளவும் அரசர்களுக்கு வாய்ப்புகள் உண்டாயின.

இதனால் ஏழை எளியவர்கள் நலன் அடையவில்லை.

ஆகவே, பெரும்பாலான மக்களுக்கு நலம் பயக்காத, பெரும்பாலான மக்கள் பங்குபெற முடியாத ஒரு நடைமுறை அறநெறியாகாது என்று புத்தர் பெருமான் கருதினார்.

இதனால் புத்தர் பெருமான் வேள்வியை ஒரு அறநெறியாக அங்கீகரிக்கவில்லை,

இது மட்டு மல்லாமல், வேள்வியில் உயிர்ப் பலி முக்கியமான ஒரு அங்கம் வகிப்பதால், வேள்வியை - பிற உயிர்களுக்குத் தீமை பயக்கும் ஒரு சடங்கை - புத்தர் பெருமான் அறநெறி என்று கொள்ளவில்லை.

மூன்றாவதாக, வேள்வி என்பது பிராமணர்கள் மட்டும் செய்யக் கூடிய ஒரு சடங்காக இருப்பதால், சாதிக்கு ஒரு முக்கியத்துவம் சமூக அமைப்பில் ஏற்பட ஒரு வாய்ப்பு உண்டாகிறது.

இந்த மூன்று காரணங்களுக்காகத்தான்- பதவிப் பகட்டு, உயிர்ப் பலி, சாதிக்கு மதிப்பு - வேத வேள்வியைப் புத்தர் பெருமான் ஒரு அறநெறியாக அங்கீகரிக்கவில்லை.

மற்றொரு சாரார் பிற உயிர்களை வதம் செய்யாவிட்டாலும், தம் உயிரையும் உடலையும் வாட்டி வதைத்துத் துன்புறுத்திக்கொண்டார்கள்.

கடும் தவம் செய்து உடலை வாட்டி வதைப்பது எவ்வித நற்பயனையும் நல்காது என்பதைச் சுய அனுபவத்தின் மூலம் புத்தர் பெருமான் கண்டறிந்தார். அதனால்தான் கடும் தவம் செய்வதையும் ஒரு அறநெறியாகக் கொள்ளாமல் ஒதுக்கி

விட்டு, பௌத்த மதத்துக்கே சிறப்பைத் தருவதான ஒரு நடுவழியைப் புத்தர் பெருமான் மேற்கொண்டார்.

பௌத்த சமயத்தில் புலன் அடக்கத்துக்கும் தியானத்துக்கும் இடம் உண்டு. ஆனால் உடலை வாட்டி வதைத்துத் துன்புறுத்தும் தவ வாழ்வுக்கு இடமில்லை.

பௌத்த சமயத்தில் வெறிக்கோ வெறுப்புக்கோ இடம் கிடையாது. எதையும் ஆற அமரச் சுயமாக, நிதானமாகச் சிந்தித்து, அறியும் தூய அறிவையே ஞானம் என்கிறார்கள்; அந்த அறிவினால் அடையும் ஆனந்தத்தையே நிர்வாணம் - அல்லது மோட்சம் - என்கிறார்கள்.

அதனால்தான் புத்தர் போதனை செய்த மார்க்கத்துக்கு நடு வழி - அல்லது மத்திய மார்க்கம் - என்று பெயர்.

## மூன்று பெண்கள்

அரச மரத்தின்கீழ் தியானத்தில் இருந்தபோது, வைகாசி பௌர்ணமி யன்று, போதிசத்துவருக்குச் சம்போதி ஞானம் ஏற்பட்டு, புத்தர் ஆனார்.

புத்தர் ஆன பின்னரும் மேலும் தொடர்ந்து ஏழு நாட்கள் அதே இடத்தில் புத்தர் பெருமான் தியானத்தில் ஆழ்ந்து இருந்தார். ஆயினும் இப்போது உடலையோ மனத்தையோ வாட்டி வதைக்க வேண்டிய அவசியம் புத்தர் பெருமானுக்கு நேரவில்லை.

அமைதியோடும் முகப்பொலிவோடும் புத்தர் பெருமான் தியானத்தில் ஆழ்ந்து இருந்தார். அப்போது உலகத்தின் நிலையும் மக்களின் மனப்போக்கும் உள்ளங்கை நெல்லிக் கனி போல, துலக்கமாக அவருக்குத் தெரிந்தன. ஆசை என்னும் வலைக்குள் மாட்டிக்கொண்டு, பிறவிப் பெருங் கடலுக்குள் வீழ்ந்து வீழ்ந்து மக்கள் தத்தளித்துத் தடுமாறித் தவிப்பதையும், அதனின்று கரையேற வழி தெரியாமல் பேதமையில் மூழ்கி, மாந்தார்கள் அவதிப்படுவதையும் புத்தர் பெருமான் கண்டார்.

ஆகவே, தாம் அடைந்த அனுபவ ஞானத்தால், இந்த மக்களை எவ்வாறு கரையேற்றுவது என்பதுபற்றி அவர் சிந்திக்கலானார்.

இது சமயம் மாரன் வந்து மீண்டும் அவரைத் தாக்கத் தொடங்கினான்.

இப்பொழுதும் புத்தர் பெருமானிடம் தோற்றுப் போன அவன் அதிக முகவாட்டத்துடன் இருந்தான்.

இதைக் கவனித்த அவனுடைய புதல்வியர் மூவர் மாரனை அணுகி "தந்தையே! தாங்கள் வாட்டமுற்று இருக்கக் காரணம் என்ன?" என்று கேட்டார்கள்.

"புதல்வியரே! வலிமை முழுவதையும் பிரயோகித்தும் கூட, புத்தர் பெருமானை என்னால் வெற்றிகொள்ள முடிய வில்லை. அதனால்தான் வாட்டமுற்று இருக்கிறேன்" என்று மாரன் பதில் சொன்னான்.

இதைக் கேட்டதும் பெண்கள் மூவரும் கலகல வென்று நகைத்தார்கள் "தந்தையே! தாங்கள் இதற்காகக் கவலைப் பட வேண்டாம். நாங்கள் மூவரும் சென்று எங்கள் திறமை களைக் காட்டி, புத்தரைத் தோற்கடிக்கிறோம்" என்று கூறி விட்டு, பெருமிதத்துடன் புத்தர் பெருமானிடம் சென்று தங்கள் திறமைகளைக் காட்டத் தொடங்கினார்கள்.

பெருமானை நோக்கி, "முனிவர் பிரானே! உமக்குப் பணிவிடைகள் புரியும் பொருட்டு நாங்கள் மூவரும் வந்திருக் கிறோம்" என்று அந்தப் பெண்கள் மூவரும் சொன்னார்கள்.

புத்தர் பெருமான் அவர்களைப் பார்க்காமலும் அவர்கள் கூற்றைக் காதில் வாங்கிக்கொள்ளாமலும் தியானத்தில் ஆழ்ந்து இருந்தார்.

பெண்கள் மூவரும் முனைந்து நின்று பெருமானுக்குப் பணிவிடைகள் புரிந்தார்கள்; அவருக்கு அணித்தே பரபரப் புடன் திரிந்தார்கள்.

இதைக் கவனித்த புத்தர் பெருமான் அவர்களை நோக்கி, "எதற்காக நீங்கள் இங்கே வந்திருக்கிறீர்கள்? ஆசைகளை அடக்கிக் கட்டுப்படுத்தவும் அறவே ஒழிக்கவும் இயலாதவர் களிடம் வேண்டுமானால் உங்கள் கைவரிசைகளைக் காட்டி

நீங்கள் வெற்றி பெற முடியும். ஆனால், நானோ அவா, பேதைமை ஆகியவற்றிலிருந்து விடுபட்டவன். புத்த நிலையை அடைந்து இருப்பவன்; எந்த வழியில் முயன்றாலும் என்னை உங்களால் வெற்றிகொள்ள முடியாது'' என்று சொன்னார்.

இப்படிப் புத்தர் பெருமான் சொன்னதும் மாரன் புதல்வியர் மூவரும் மருண்டு போனார்கள். தங்கள் தந்தை தங்களுக்கு முன்னெச்சரிக்கையாக அறிவுறுத்தியதை நினைவு படுத்திக்கொண்டு, திரும்பிவிட்டார்கள்.

இதன் பின்னர், புத்தர் இருந்த போதி மரத்து அருகே, பிராமணன் ஒருவன் கூச்சலிட்டுக்கொண்டு வந்தான். உயர்ந்த சாதியில் பிறந்தவன் என்னும் அகந்தையுடன், புத்தர் பெருமானோடு அவன் வாதம் செய்யத் தொடங்கினான்.

பெருமான் கூறிய அறங்களைச் செவிமடுத்த பின்னர், அவன் அவரை நோக்கி, ''கௌதமரே! உம்மிடம் இரண்டு கேள்விகள் கேட்க நான் பிரியப்படுகிறேன் அந்தணன் என்னும் பெயர் எவ்வாறு ஏற்பட்டது? எந்த எந்தக் கடமைகளை நிறைவேற்றினால் ஒருவன் உண்மையான அந்தணனாக விளங்கலாம்?'' என்று கேட்டான்.

இந்த இரு கேள்விகளுக்கும் புத்தர் பெருமான் பதில் சொன்னார்.

''எவன் ஆசைகளை அடக்கிக் கட்டுப்படுத்தி, பேத புத்தியையும் காமக் கலக்கத்தையும் விட்டொழித்து, பரிபூரண நிலையை அடைய முயன்றுகொண்டிருக்கிறானோ அவனே உண்மையான அந்தணன் ஆவான்.

''மற்றும் சிலர் தங்களை அந்தணன் என்று சொல்லிக் கொள்வார்கள். தாங்கள் உயர்ந்த சாதியினர் என்று மமதையுடன் நடந்துகொள்வார்கள். பரபரப்புடன் நடப்பார்கள்; கூச்சலிட்டுப் பேசுவார்கள். ஆசைகளைக் கட்டுப்படுத்த முயலாமல் அலைவார்கள். சாதியாலும் பிறப்பாலும் பிராமணர்கள் என்று தங்களை இவர்கள் சொல்லிக்கொள்வார்கள்.

''உண்மையான அந்தணன் முரட்டுத்தனமாகப் பேசவும் மாட்டான்; காரியங்களைச் செய்யவும் மாட்டான். ஆசை

களைக் கட்டுப்படுத்தி அடக்கத்துடன் நடப்பான். தகுதிக் குறைவான எந்தச் செயலையும் புரிய மாட்டான். தியானமும் பிரார்த்தனையும் செய்வதில் காலத்தைச் செலவிடுவான். அவனிடம் சந்தேகமோ, தடுமாற்றமோ, அகந்தையோ இருக்காது. இத்தகைய ஒருவனைத்தான் உண்மையான அந்தணன் என்று சொல்லலாம்'' என்று பதில் சொன்னார்.

இந்தப் பதிலைக் கேட்டதும், அந்தப் பிராமணன் திருப்தி அடைந்தான்.

எழுந்து புத்தர் பெருமானை வலம்வந்து வணங்கி அவரிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டு போய்விட்டான்.

பிராமணன் போன பின்னர், புத்தர் பெருமான் மீண்டும் தியானத்தில் ஆழ்ந்தார்.

## முதல் பௌத்தர்கள்

போதி மரத்தின் வடக்கு, தெற்கு, மேற்கு, கிழக்கு ஆகிய நான்கு திசைகளிலும், இருந்து பெருமான் தியானம் செய்தார். ஒவ்வொரு திசையிலும் ஏழு நாட்களைத் தியானத்தில் அவர் கழித்தார்.

இப்படி மொத்தம் நாற்பத்து ஒன்பது நாட்களைப் புத்தர் பெருமான் தியானத்தில் கழித்தார். போதி ஞானம் கிட்டிய பின்னர், மேலும் தொடர்ந்து மூன்று வாரங்களைத் தியானத்தில் செலவிட்டார்.

அதனால்தான் சுஜாதா அளித்த உணவுக்குப் பின்னர், இருபத்து ஓராவது நாளில் போதி ஞானம் பெற்றார் என்று சிலரும், நாற்பத்து ஒன்பதாவது நாளில் போதி ஞானம் பெற்றார் என்று சிலரும் எழுதி இருக்கிறார்கள்.

சுஜாதா கொடுத்த பாற்பாயசம் போதுமானதாய் இருந்தது.

இதன் பின்னர் புத்தருக்குப் பசி உண்டாயிற்று.

இது சமயம் இரண்டு வைசியர்கள் ஐநூறு வண்டிகளில் சரக்குகளை ஏற்றிக்கொண்டு புத்தர் போதி ஞானம் அடைந்த காட்டு வழியாக வந்துகொண்டிருந்தார்கள்.

வழியில் சிறந்த துறவி ஒருவர் தியானத்தில் ஆழ்ந்து இருப்பதைப் பார்த்தார்கள். அவர்கள் விருப்புடன் தேனும் உணவும் கொடுத்தார்கள். உணவை அங்கீகரித்து உண்ண வேண்டும் என்று பணிவோடு வேண்டி வணங்கினார்கள்.

அவர்கள் இருவரும் தந்த உணவைப் புத்தர் பெருமான் விருப்புடன் ஏற்றுக்கொண்டார்.

வியாபாரிகள் இருவரும் தரும் இந்த உணவை ஏற்றுக் கொள்ளப் புத்தரிடம் பாத்திரம் எதுவும் இல்லை.

இதை அறிந்ததும் நீலக் கல்லில் செதுக்கி எடுத்த பாத் திரம் நான்கை எடுத்து வந்து, நான்கு தேவர்கள் புத்தரிடம் கொடுத்தார்கள்.

நான்கு தேவர்களின் மனம் சஞ்சலமடையக் கூடாது என்ற கருத்தில் நான்கு பாத்திரங்களையும் வாங்கி, புத்தர் ஒன்று சேர்த்தார்.

உடனே அந்த நான்கு பாத்திரங்களும் ஒரு பாத்திரமாக ஆகிவிட்டன.

அந்தப் பாத்திரத்தில், வைசியர்கள் இருவரும் தரும் உணவைப் புத்தர் பெருமான் ஏற்றுக்கொண்டார்.

இதன் பின்னர் அந்த வணிகர்கள் இருவரும் புத்தரிடம், ''பெருமானே! எங்களைத் தங்களின் பக்தர்களாகத் தாங்கள் அங்கீகரித்து அருள வேண்டும். வாழ்நாள் முழுவதும் தங்கள் போதனைகளைப் பின்பற்றி நடக்க நாங்கள் சித்தமாய் இருக்கிறோம்'' என்று வேண்டினார்கள்.

புத்தரும் சம்மதித்து, அந்த வணிகர்கள் இருவரையும் தாம் போதிக்க இருக்கும் மதத்தைப் பின்பற்றுவோராக அங்கீகரித்துக்கொண்டார். இவர்களுள் ஒருவன் பெயர் திரிபுஷன்; மற்றொருவன் பெயர் பல்லிகன்.

இந்த இருவரும் பௌத்த சமயத்தைத் தழுவிய முதல் இல்லறத்தோர் ஆவர்.

இந்த இருவரும், பௌத்த சமய மணிகள் மூன்றனுள் முதல் இரு மணிகளைக் கூறிப் பௌத்த சமயத்தைத் தழுவினோர் ஆவர்.

கீழ்வரும் மூன்று வாக்கியங்களும் பௌத்த சமயத்தில்

மும்மணிகள் என்று சொல்லப்படும். பௌத்த சமயத்தைத் தழுவுவோரும் சரி, பின்பற்றுவோரும் சரி, இந்த மூன்று மகா வாக்கியங்களைச் சொல்லுவது அவசியம்:

(1) **புத்தம் சரணம் கச்சாமி**

(2) **தம்மம் சரணம் கச்சாமி**

(3) **சங்கம் சரணம் கச்சாமி**

இந்த மூன்று மணிகளுள், சங்கம் இனிமேல்தான் அமைய இருப்பதால், மற்ற இரு மணிகளையும் மொழிந்து, வணிகர் இருவரும் பௌத்த சமயத்தைத் தழுவினார்கள். இதை **முத்திற மணியை மும்மையின் வணங்கி** என்று தமிழ் நூல் மணிமேகலை கூறும்.

இதன் பின்னர், புத்தர் பெருமானை வணங்கி விடை பெற்றுக்கொண்டு, அவர்கள் தம் ஊர் திரும்பினார்கள்.

## பிரம்மாவின் வேண்டுகோள்

**போ**திஞானத்தை மக்களிடையே எவ்வாறு பரப்புவது என்பதுபற்றிய சிந்தனையில் புத்தர் ஆழ்ந்தார்.

"சொந்த முயற்சியாலும் தியானத்தாலும் நான் போதி ஞானத்தை இப்போது அடைந்திருக்கிறேன். ஆழ்ந்த இந்தப் போதி ஞானத்தை மக்களிடையே பரப்பினால் அதை அவர்கள் புரிந்துகொண்டு பின்பற்றுவார்களா? மக்களோ பந்த பாசங்களில் கட்டுண்டு, அறியாமையில் மூழ்கி அவதிப் படுகிறார்கள். காரணம் என்பது என்ன? காரியம் என்பது என்ன? காரணத்துக்கும் காரியத்துக்கும் உள்ள தொடர்பு என்ன? இவற்றைப்பற்றி எல்லாம் சொன்னால் அவர்களால் புரிந்துகொள்ள முடியுமா? புரோகிதன் ஒருவனின் உதவியில் லாமலே ஒருவனால் மேலான கதியை அடைய முடியும் என்று சொன்னால் அதை அவர்கள் நம்புவார்களா? உலகத்தின்மீது கொண்டுள்ள ஆசா பாசங்களை விட்டொழித்து, ஆனந்த மயமான நிர்வாணப் பேற்றை அடைய முன்வந்து முயல்வார் களா? அறிஞர்களைத் தவிர்த்து, மற்றவர்களால் நான் செய்

யும் போதனைகளையும் புரிந்துகொள்ள முடியாதே? என்று பலவாறு சிந்தித்தார்.

இது சமயம் பிரம்மா வானிலிருந்து பூலோகத்துக்கு வந்து பெருமானை அணுகி, ''பெருமானே! தாங்கள் கண்ட இந்தப் போதனைகளை மனிதகுலம் மேன்மையடையும் பொருட்டு, பரப்புவது அவசியமாகும். அறிஞர்கள் சிலராவது அவற்றால் பயன் அடையட்டும். இல்லையேல் அவர்களும் உங்கள் போதனைகளை அறிய முடியாது போகும். அதனால் நீங்கள் பெற்ற போதி ஞானத்தை, மன்பதை தெரிந்துகொள்ளும் வாய்ப்பை இழந்துவிடும்'' என்று நினைவுபடுத்தினார்.

பிரம்ம தேவன் இவ்வாறு வேண்டியதும், அவருடைய விருப்பத்துக்குப் புத்தர் பெருமான் இசைத்தார். ''ஆம். நான் கண்டறிந்த உண்மைகளைப் பற்றின்றி வாழும் மக்களிடையே பரப்பாவிடில், அதை அவர்கள் அறிய முடியாது போக நேரும். அதனால் அவை மறைந்து மன்பதைக்குப் பயன்படாது போகும்'' என்ற முடிவுக்கு வந்தார்.

புத்தர் பெருமானின் மனநிலை தெரிய வந்ததும், மகிழ்ச்சி அடைந்து பிரம்ம தேவர் தமது உலகம் திரும்பினார்.

இதன் பின்னர், தாம் கண்டறிந்த அறங்களை முதலில் யாருக்குப் போதிப்பது? என்பதுபற்றிப் புத்தர் பெருமான் சிந்தித்தார்.

''பரிசுத்தமானவராயும், ஆசா பாசங்களால் அலையாதவராயும், கூறுவதை எளிதில் கிரகித்துக்கொள்பவராயும், இருப்பது நல்லது'' என்று புத்தர் பெருமான் நினைத்தார்.

அப்போது ஆளாரா காலாம முனிவரைப் பற்றிய நினைப்பு வந்து, ''தமது அறநெறிகளை முதலில் ஆளாரா காலாமன் என்பவருக்குப் போதிக்க நினைக்கிறேன். நான் கூறும் அறநெறிகளை அவர் புரிந்துகொள்வார்'' என்று கருதினார்.

உடனே அருகில் இருந்த தேவன் ஒருவன் ''பெருமானே! ஆளாரா காலாமன் இறந்து ஏழு நாட்கள் ஆகின்றன'' என்று கூறினான்.

இதன் பின்னர் ''அப்படியானால், உத்தகருக்கு உப

தேசிக்கலாம்'' என்று புத்தர் பெருமான் கருதினார்.

அவர் முன் தினம் இறந்துபோனார் என்பது புத்தர் பெருமானுக்குத் தெரியவந்தது.

ஆகவே தம்முடன் கூட இருந்து தவம் செய்த ஐந்து தவசியருக்கு உபதேசிக்கலாம் என்று புத்தர் பெருமான் நினைத்தார்.

அப்போது அவர்கள் ''இப்பொழுது எங்கே இருக்கிறார்களோ?'' என்று யோசித்தார்.

காசிக்குப் பக்கத்தில் இருக்கும் இசிபதனத்தில், மான்கள் திரியும் சோலையில் அவர்கள் இருப்பதாகத் தமது தெய்வீக உணர்வால் தெரிந்துகொண்டார்.

ஆகவே சிறிது காலம்வரை உருவேலா வனத்தில் இருந்துவிட்டு, காசியை நோக்கிப் புறப்பட்டார் புத்தர் பெருமான்.

புத்த கயைக்கும் போதி மரத்துக்கும் இடைவெளியில் சென்றுகொண் டிருந்தபோது, ஆசீவகத் துறவி ஒருவரைப் புத்தர் பெருமான் சந்தித்தார்.

அந்த ஆசீவகத் துறவி, புத்தர் பெருமானுக்கு முதலில் முகமன் கூறிவிட்டு ''நண்பரே! உமது மேனியும் நடையுடை பாவனைகளும் உயர்ந்தவனவாய் இருக்கின்றன. துறவறத்தை மேற்கொண்டு இருக்கும் நீர் எந்த ஆச்சாரியரைப் பின்பற்றுகிறீர்? எந்தக் கோட்பாடுகளை நீர் அங்கீகரித்து ஒழுகுகிறீர்?'' என்று கேட்டார்.

''நண்பரே! எந்த ஆச்சாரியரையும் நான் பின்பற்றவில்லை. நானே கண்டுபிடித்த அறநெறிகளை உபதேசிக்கும் பொருட்டு நான் வாரணசிக்குச் செல்கிறேன். நான் போதிக்க இருக்கும் அறநெறிகள் மகத்தானவை. நிர்வாண மோட்சத்தை அளிக்கவல்லவை'' என்று பதில் சொன்னார்.

இதைக் கேட்டதும் உபாகன் என்னும் ஆசீவகத் துறவி ''நண்பரே! உமது கோட்பாடுகள் அபரிதமான வெற்றியைப் பெறும்'' என்று கூறினார். பிறகு வேறு ஒரு வழியில் அவர் போய்விட்டார்.

இதன் பின்னர் பிரயாணம் செய்து செய்து, பெருமான் வாரணசியை அடைந்தார்.

# கௌதம புத்தர்

## வரலாறு

## மத்திம மார்க்கம்

உபாகன் என்னும் ஆசீவகத் துறவி வேறு வழியில் பிரிந்து சென்ற பின்பு, பல்வேறு இடங்களுக்குச் சென்ற புத்தர் பெருமான் கடைசியாக வாரணாசியை அடைந்தார்.

இசிபதனம் என்னும் மான் வனத்தில், தவசிகள் ஐவரும் இருப்பதாக அறிந்து, புத்தர் பெருமான் அங்கே போனார்.

புத்தர் பெருமான் தங்களை நாடி வருவதை அந்த ஐந்து தாபதர்களும் பார்த்துவிட்டனர். உடனே அவர்கள் தங்களுக்குள் ''நண்பர்களே! சிரமணர் கௌதமர் நம்மை நாடி வருகிறார். தவம் செய்வதை உதறித் தள்ளிய அவரை, அதனால் உறுதி குன்றிய அவரை, நாம் உபசரிக்கவும் கூடாது; எழுந்து மரியாதை செய்யவும் கூடாது'' என்று பேசிக் கொண்டார்கள்.

ஆயினும் தாங்கள் கொண்ட முடிவுப்படி அந்தத் தாபதர்களால் நடக்க முடியவில்லை.

புத்தர்பெருமான் அருகே வந்ததும் அந்த ஐவரும் எழுந்து நின்று புத்தர் பெருமானை வணங்கி வரவேற்றார்கள். ஆசனம் கொடுத்து முறைப்படி உபசரித்தார்கள். ''நண்பர் கௌதமரே! உமக்கு நல்லரவு'' என்று கூறினார்கள்.

உடனே பெருமான் அவர்களிடம் ''தவசிகளே! பெயரைச் சொல்லியோ நண்பன் என்றோ என்னை அழைக்காதீர்கள். நான் பெற்று இருக்கும் மேலான ஞானத்தைப் உங்களுக்கு உபதேசிக்கும் பொருட்டு வந்திருக்கிறேன். அந்த அறநெறிகளைக் கடைப்பிடித்து ஒழுகினால், மேலான கதியை அடையலாம்'' என்று சொன்னார்,

புத்தர் இவ்வாறு சொன்னதும் அந்த ஐந்து தாபதர்களும் அவர் சொன்னதை நம்ப மறுத்தனர்.

ஆனால் புத்தரோ, அவர்களுக்கு நம்பிக்கை பிறக்கும் விதமாக, தாம் அடைந்திருக்கும் போதி ஞானத்தைப்பற்றி, உறுதியோடும் ஊக்கத்தோடும் சொல்ல முனைந்தார்.

அவர் அடைந்த போதி ஞானம் பிறர் உதவியினாலோ அல்லது பிறர் செய்த போதனைகளின் பயனாகவோ ஏற்பட்ட ஒரு ஞானம் அன்று. சொந்த முயற்சியாலும் சுய அனுபவத் தாலும் ஏற்பட்ட ஞானம் அது; அதனால்தான் தாம் கண்டு அறிந்த உண்மைகளை உறுதியோடும் நம்பிக்கையோடும் பிரச்சாரம் செய்யப் புத்தர் பெருமான் முனைந்தார்.

மனிதன் ஆனந்தமாக வாழ்ந்து, பேரானந்தத்தில் திளைக்க வேண்டுமாயின், அது பதவியாலும் பணத்தாலும், அதிகாரத்தாலும், போக போக்கியங்களை அனுபவிப்ப தாலும் கிட்டாது என்பதை, சொந்த அனுபவத்தால் புத்தர் பெருமான் கண்டறிந்தார்.

அரச குமாரனாய்ப் பிறந்து, அரச குமாரனாய் வளர்ந்து, அரச குமாரனாய் வாழ்ந்த அவருக்கு, அந்த அரச வாழ்க்கை ஆனந்தத்தைக் கொடுக்கவில்லை. சுற்றுச் சூழலில் வறுமை யும் பிணியும் அறியாமையும் அகந்தையும் ஆசையும் சூழ்ந் திருக்கும்பொழுது, தாம் மட்டும் இன்பத்தின் நடுவே வாழ்வது, உண்மையான இன்பம் ஆகாது; ஆகவும் முடியாது என்று புத்தருடைய கருணை உள்ளம் கருதிற்று.

அதனால்தான் பொன்னும் பொருளும் பெண்ணும் உண்மையில் இன்பம் பயப்பவை அன்று என்பதைக் கண்டு புத்தர் பெருமான் துறவற வாழ்வை மேற்கொண்டார்; சுகபோக வாழ்க்கையை உதறித் தள்ளி அரண்மனையை விட்டுப் புறப்பட்டார்.

அவர் காலத்தில், துறவறத்தை மேற்கொள்வதனால் மட்டும் பேரின்பம் கிட்டாது; கடும் தவம் செய்து உடலை வருத்தினால் மட்டுமே ஒருவன் வீடு பேற்றை அடையலாம் என்னும் ஒரு கருத்து மக்களிடையே நிலவிற்று.

ஆகவே, அந்தத் துறையில் கவனம் செலுத்தி, புத்தர் பெருமான் ஆறு ஆண்டுகள் கடும் தவம் புரிந்தார். அதனால் உடல் பலவீனம் அடைந்ததைத் தவிர்த்து, வேறு பலன் கிட்டவில்லை.

இதை அறிந்ததும், அரண்மனை வாழ்வை உதறித் தள்ளியதைப் போலவே, கடுமையான தவ வாழ்வையும் புத்தர் பெருமான் உதறித் தள்ளினார்.

இந்த இரு அனுபவங்களையும் கொண்டு, சுகபோகத்தில் அழுந்திக் கிடப்பதும் தக்க பலனைத் தராது; கடும் தவம் புரிவதும் தக்க பலனைத் தராது என்று அவர் ஒரு முடிவுக்கு வந்தார்.

தீவிரமான இந்த இரு போக்குகளையும் புத்தர் பெருமான் ஒதுக்கிவிட்டார். ஆசைப் பேய்க்கு அடிமையாகாமலும், உடலையும் உள்ளத்தையும் துன்புறுத்தி வாட்டி வதைக்காமலும் ஆனந்த நிலையை ஒவ்வொரு ஜீவனும் சுய முயற்சியால் அடையக் கூடிய ஒரு வழியைப் புத்தர் பெருமான் கண்டறிந்தார். அந்த வழிக்கு **மத்திம மார்க்கம்** என்று பெயர்.

பௌத்த மதத் தத்துவங்கள் அனைத்தும், இந்த மத்திம மார்க்கத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு விளங்குகின்றன.

இந்த ஐந்து தாபதர்களுக்கும் தாம் கண்டறிந்த நடு வழியைத்தான் புத்தர் பெருமான் முதலில் உபதேசித்தார்.

புத்தர் பெருமான் முதன் முதலாகச் செய்த உபதேசத்தை இனிக் கவனிக்கலாம்.

## முதற் போதனை

**தா**பதர்கள் ஐவரும் புத்தர் பெருமானின் போதனையைக் கேட்கச் சம்மதித்ததும், தாம் கண்ட அறநெறிகளைப் புத்தர் பெருமான் அடியில் வருமாறு அவர்களுக்கு விவரித்தார்.

''தாபதர்களே! நிர்வாணப் பேற்றை அடைய விரும்புபவர்கள் தீவிரமான இரு வழிகளைப் பின்பற்றலாகாது.

''அந்த இரு வழிகளும் யாவை?

''ஒன்று ஆசை வயப்பட்டு, சுகபோகத்தில் அழுந்திக் கிடப்பது. இது தரமில்லாத வழி; சாதாரணமான வழி; பயனற்ற வழி; கண்ணியக் குறைவான வழி.

''மற்றொன்று. உடலை வாட்டி வதைத்து அவதிப்படும் தவ வழி. இந்த வழியும் துன்பமயமான வழி; பயனில்லாத வழி.

''தீவிரமான இந்த இரு வழிகளையும் ஒதுக்கிவிட்டு, ததாகதர்* நடு வழி ஒன்றைக் கண்டுபிடித்து இருக்கிறார்.

''அந்த வழியில் ஒருவன் செல்லுவானாயின், ஞானம் பெற்று அமைதியான முறையில் நிர்வாணப் பேற்றை அவன் அடையலாம்; அடைய முடியும்.

''எது எதைக் கடைப்பிடித்தால், ஒருவனுக்கு அறிவு விளக்கம் உண்டாகும்?

''எட்டுவித சீலங்களால், ஒருவன் அறிவு விளக்கத்தைப் பெற முடியும். அவை யாவன:

1 **நற்காட்சி**
2 **நல்லெண்ணம்**
3 **நல்வார்த்தை**
4 **நற்செய்கை**
5 **நல்வாழ்க்கை**
6 **நன் முயற்சி**
7 **நல்லவற்றைக் கடைப்பிடித்தல்**
8 **நல்லோர் உறவு**

''இவை எட்டும் நடுவழியின் உறுப்புக்கள் ஆகும்.

''இந்த எட்டுச் சீலங்களும், துன்பத்தைத் துடைத்து, பேரின்பத்தைக் கொடுக்கும் வாயில்களும் ஆகும்.

''பேரின்ப நிலையை அடைய விரும்பும் ஒருவன் முதலில், நான்கு பேருண்மைகளை அறிவது அவசியம் ஆகும். இந்த நான்கு பேருண்மைகளை அடித்தளமாகக்கொண்டே உண்மையான உலகியலை நாம் உள்ளது உள்ளபடி அறிய முடியும். அந்த அடிப்படைப் பேருண்மைகள் வருமாறு:

---

* ததாகதர் : உண்மையான ஞானத்தைப் பெற்றவர்.

**(1) துக்கம்**

**(2) துக்க காரணம்**

**(3) துக்க நிவர்த்தி**

**(4) துக்க நிவர்த்திக்கு உரிய வழிகள்**

*1*

இவற்றில் துக்கம் என்பது என்ன?

''பிறப்பது துக்கம்; மூப்படைவது துக்கம்; இறப்பது துக்கம். நோய்வாய்ப்படுவது துக்கம்; விருப்பமில்லாதவற்றுடன் சேர்ந்திருப்பது துக்கம்; பிரியமானவர்களை விட்டுப் பிரிவது துக்கம்; கவலை, ஏக்கம், ஏமாற்றம் அனைத்தும் துக்கம். ஐம்பொறிகளின் கூட்டுறவினல் ஏற்படும் விளைவுகள் அனைத்தும் துக்கம் தருவன.

*2*

''இதுவரை துக்கம் என்பதைப்பற்றிக் கூறினேன்.

''இனி, துக்கத்துக்குக் காரணங்கள் யாவை என்பது பற்றிக் கூறுகிறேன்:

''தர்பதர்களே! அவாதான் துக்கத்துக்குக் காரணம் ஆகும். அவாவினல் பிறப்பு ஏற்படுகிறது. பிறப்பினல் துக்கம் ஏற்படுகிறது.

*3*

''அப்படியாயின், இவ்வாறு ஏற்படும் துக்கத்தை நிவர்த்தி செய்துகொள்வது எப்பது?

''அவாவை அடியோடு தொலைத்துவிட்டால், பிறகு பிறவி ஏற்படாது; அதன் பயனல் துக்கமும் இல்லாது போகும்.

*4*

''அவாவை அடியோடு தொலைக்க வேண்டுமாயின், முன்பு கூறிய எட்டு வித சீலங்களைக் கடைப்பிடித்து ஒழுக வேண்டும்.

''இந்த வாய்மைகளே நான் அடைந்த போதி ஞானம் ஆகும்.

''இந்த ஞானத்தை அடைந்த எனக்கு இனி மறு பிறவி இல்லை.''

ஐந்து தவசிகளுக்கும் தாம் அடைந்த அனுபவஞானத்தை — அதாவது சம்போதி ஞானத்தை — புத்தர் பெருமான் இவ்வாறு சொல்லி முடித்தார்.

## சங்கம்

புத்தர் பெருமான் செய்த இந்த உபதேசத்தை, மான் வனத்தில் இருக்கும் ஐந்து தாபதர்களும் ஆர்வத்துடன் செவி மடுத்துக் கேட்டார்கள்.

அவர்கள் ஐவரும் புத்தர் பெருமான் செய்த அறவுரைகளைச் செவிமடுத்து அறிவு விளக்கம் பெற்றனர்.

கௌண்டினியர், வப்பர், பாஷ்பர், மகாநாமர், அசுவஜித் என்னும் இந்த ஐந்து தாபதர்களுமே, புத்தர் பெருமான் செய்த அறநெறியை முதன் முதலாகச் செவிமடுக்கும் பேறு பெற்றவர்கள்.

இவர்களில் கௌண்டினியர் என்பவர் வயது முதிர்ந்தவர்; பிராமண குலத்தைச் சேர்ந்தவர். பிறர் சொல்லுவதை எளிதில் கிரகித்துக்கொள்ளும் ஆற்றல் பெற்றவர்.

புத்தர் பெருமான் செய்த அறவுரைகளைச் செவிமடுத்த இவர், அவற்றில் பொதிந்து இருக்கும் உயர் கருத்துக்களை எளிதில் புரிந்துகொண்டார்.

ஆகவே அவர் புத்தரிடம், ''பெருமானே! என்னைத் தங்கள் சீடனாக அங்கீகரித்து அருள வேண்டும்'' என்று வேண்டினார்.

பெருமானும் சம்மதித்து, கௌண்டினியரைத் தம் சீடனாக அங்கீகரித்துக்கொண்டார்.

புத்தம் சரணம் கச்சாமி, தம்மம் சரணம் கச்சாமி என்று சொல்லி, புத்தரையும் தருமத்தையும் சரண் அடைந்து, கௌண்டினியர் பௌத்த பிக்குவாக ஆனார்.

கௌண்டினியரைப் பின்பற்றி மற்ற நான்கு தாபதர்களும் பௌத்த பிக்குகள் ஆயினர்.

இந்த ஐந்து பிக்குகளையும் கொண்டுதான், மும்மணிகளில் கடைசி மணியான சங்கம் என்பது உருவாயிற்று.

''பிக்குகளே! வாருங்கள். நான் உங்களுக்குப் போதித்த அறநெறிகளை உலக முழுதும் நல்ல முறையில் பரப்புங்கள். அறநெறிகளைக் கடைப்பிடித்து ஒழுகி, துயரங்களைத் துடைத்துக்கொள்ளுங்கள்'' என்று கட்டளையிட்டார் பெருமான்.

மேலும் தொடர்ந்து, புத்தர் பெருமான் சங்கத்தின் சிறப்புப்பற்றி அடியில் வருமாறு அவர்களுக்கு விவரித்தார்.

''பிக்குகளே! உண்மையைக் கடைப்பிடித்து ஒழுக ஒருவன் உறுதிபூண்டிருந்தபோதிலும் தனித்து இருந்தால், தவறி, பழைய வழிகளுக்கே அவன் மீண்டும் திரும்பிவிடக் கூடும். ஆகவே, ஒருவருக்கு ஒருவர் உதவி செய்துகொண்டு சேர்ந்து இருங்கள்; ஒருவரோடு ஒருவர் ஒத்துழைத்து, முயற்சியைப் பலமுடையதாக, பயனுடையதாக ஆக்கிக் கொள்ளுங்கள்.

''உடன் பிறந்த சகோதரர்களைப்போல, சேர்ந்து வாழுங்கள்; அன்பிலும், தூய்மையிலும், உண்மையை நாடும் ஆர்வத்திலும், ஒரு மனதாக நடந்துகொள்ளுங்கள்'' என்று புத்தர் பெருமான் அவர்களுக்குப் போதனை செய்தார்.

புத்தம் சரணம் கச்சாமி; தம்மம் சரணம் கச்சாமி; சங்கம் சரணம் கச்சாமி என்பதில், சங்கம் மூன்றாவதாக வருகிறது. இந்த மும்மணிகளையும் வணங்காமல்,எந்த நற்காரியத்தையும் பௌத்தர்கள் தொடங்குவது வழக்கம் இல்லை.

''தருமங்களை அறிவது மட்டும் போதாது. மக்கள் அனைவருக்கும் தெரியும்படி, அவற்றை மக்களிடையே பிரச்சாரம் செய்வது அவசியத்திலும் அவசியம். அதற்காகவே சங்கம் என்பதை அமைத்திருக்கிறோம்'' என்றார் பெருமான்.

''பிக்குகளே! போதனை செய்து பரப்புவதன் மூலமே தருமமும் வினயமும் பிரகாசம் அடைகின்றன. மூடி வைத்தால் அவை சோபிதம் அடையமாட்டா. ஆயினும் மகத்தான இந்த உண்மைகளைத் தகுதியற்றவர்களிடம் நீங்கள் பரப்ப முயல வேண்டாம். தகுதியற்றோர் முதலில் தருமத்தை அங்கீகரிக்க மாட்டார்கள். அத்துடன் நிற்காது, மானக்கேடான முறையில் தருமத்தை அவர்கள் எள்ளி நகையாடவும் தொடங்குவார்கள்.

''எனவே பிக்குகளே! பல நாடுகளுக்கும் புறப்பட்டுச் சென்று, உங்களுக்கு நான் போதித்த தருமத்தைத் தகுதியுள்ளவர்களிடம் பரப்புங்கள்'' என்று உபதேசித்தார் புத்தர் பெருமான்.

## யசன்

பௌத்த சமயத்தார் போற்றும் நெறிகளிலே, தர்ம சக்கரப் பிரவர்த்தனம் என்பதும் ஒன்று. அறநெறிகளைத் தக்கவர்களிடையே பரப்பவேண்டும் என்பது இதன் பொருள்.

தாம் பெற்ற அனுபவ ஞானத்தைப் புத்தர் பெருமான், முதன் முதலாக ஐந்து தவசியர்களுக்கு உபதேசித்தார். தாம் கூறும் அறநெறிகள், துறவறத்தாருக்கு மட்டும் பயன் பட்டுவிட்டால் போதா; இல்லறத்தாரும் இந்த அறநெறிகளைக் கடைபிடித்து மேன்மையடைய வேண்டும் என்று புத்தர் பெருமான் கருதினார். ஆடவரும் பெண்டிரும், இளையோரும் முதியோரும் கடைப்பிடிப்பதற்கு ஏற்றவை இந்த அறநெறிகள் என்று கருதினார் புத்தர் பெருமான்.

இது சமயம் காசி நகரில், பெரும் பணக்கார வணிகன் ஒருவன் இருந்தான். அவனுக்கு யசன் என்னும் பெயரில் அருமந்த மகன் ஒருவன் இருந்தான்.

எவ்வளவு செல்லமாகவும் வசதியாகவும் வளர்க்க முடியுமோ, அவ்வாறு தன் புதல்வன் யசனை அந்த வணிகன் வளர்த்தான்.

தன் புதல்வன் சுகபோகமாக வாழ்வதற்கு என்றே, அந்த வணிகன் மூன்று மாளிகைகளைக் கட்டிக் கொடுத்து இருந்தான். ஒவ்வொரு மாளிகை முன்பும் அழகிய செயற்கைக் குளம் ஒன்று இருந்தது. ஒன்றில் நீலத் தாமரைகள் பூத்திருக்கும். மற்றொன்றில் சிவப்புத் தாமரைகள் பூத்திருக்கும். மூன்றாவது குளத்தில் வெண்தாமரைகள் பூத்திருக்கும்.

ஒரு சமயம் யசன், மழைக் காலத்துக்கு உரிய மாளிகையில் வசித்துக்கொண்டிருந்தான். அப்போது ஒரு நாள் இரவு

அந்த மாளிகையில் ஆடலும் பாடலும் நிகழ்ந்துகொண்டிருந்தன.

தமது மஞ்சத்தில் படுத்து ஆடல் பாடல்களை அவன் ரசித்துக்கொண்டு இருந்தான். அன்று தினம் வழக்கத்துக்கு மாருக, நடனக்காரிகள் சிறிது முன்னதாகவே தங்கள் ஆட்டத்தை நிறுத்திக்கொண்டு தூங்கத் தொடங்கினர்கள். அதை யடுத்து, வாத்தியக்காரிகளும் தத்தம் வாத்தியத்தை அப்படி அப்படியே வைத்துவிட்டு, தூங்கினர்கள்.

எண்ணெய் விளக்கு எரிந்துகொண்டிருந்தது. பொழுது புலர்வதற்கு இன்னும் கொஞ்ச நேரமே பாக்கி இருந்தது.

இது சமயம் வழக்கத்துக்கு மாருக முன்னதாகவே யசன் விழித்துக்கொண்டான். பணக்காரனுக்கு மகனைப் பிறந்து இருந்தும், உள்ளத்தில் யசனுக்கு அமைதி இல்லை.

விழித்துக்கொண்ட யசன் சுற்றும் முற்றும் பார்த்தான். நடனக்காரிகளும் பாடகிகளும் வாத்தியக்காரிகளும் ஆங்காங்கே அலங்கோலமாகப் படுத்துக் கிடந்தார்கள்.

ஒருத்தி குரட்டை விட்டுக்கொண்டுத் தூங்கினள்; மற்றொருத்தி ஆடைகள் கலைந்து கிடக்க, அவலட்சணமாகத் தூங்கினள். இன்னொருத்தி, வாயைத் திறந்து, பல்லைக் காட்டியவாறு அயர்ந்து தூங்கினள். அவளுடைய வாய் இடுக்கில் கொடுவாய் வழிந்து கொண்டிருந்தது. பார்த்தவர்களின் உள்ளத்தை, பகல் நேரத்தில் பற்றி ஈர்க்கும் வனப்பையுடைய இந்தப் பெண்கள், இரவு நேரத்தில் இப்படி அலங்கோலமாகப் படுத்துக் கிடப்பது, பார்ப்பவர்களின் உள்ளத்தில் வெறுப்பை உண்டாக்கிற்று.

அலங்கோலமான இந்தக் காட்சியைக் கண்டதும் யசன் வெறுப்படைந்தான். அங்கு சிறிது நேரம்கூட நிற்க அவன் பிரியப்படவில்லை. ஆகவே, முலாம் பூசப்பட்ட அழகிய இரு நடையன்களைத் தம் கால்களில் மாட்டிக் கொண்டு, யசன், இரவு நேரத்தில் மாளிகையை விட்டுப் புறப்பட்டான்.

மாளிகையின் கதவுகள் தாமே திறந்துகொண்டன. யசன் வெளியே வந்தான். ''இந்த இரவு நேரத்தில் எங்கே போவது?'' என, ஒன்றும் அறியாது யசன் திகைத்து நின்றான்.

இசிபதனத்தில் இருக்கும் மான்சோலையை நாடி யசனின் கால்கள் தாமாகவே செல்லத் தொடங்கின.

இது சமயம் புத்தர் பெருமான் அதிகாலையில் துயில் எழுந்து, உலவியவாறு, தூய காற்றைச் சுவாசித்துக்கொண்டிருந்தார்.

அப்போது தூரத்தில் யாரோ ஒரு வாலிபன் வருவதை அவர் பார்த்தார். தாமதியாது உள்ளே சென்று, தமது ஆசனத்தில் புத்தர் பெருமான் அமர்ந்துகொண்டார்.

யசனே தமது உடல்மீது கிடக்கும் பளபளக்கும் பகட்டான ஆடைகளைக் களைந்து தரைமீது வீசி எறிந்தான். சிறிது தூரம் சென்றதும், கால்களில் போட்டிருந்த நடையன்களையும் உதறி எறிந்தான்.

இப்பொழுதுதான் யசனுடைய உள்ளத்தில் அமைதி உண்டாயிற்று. பழைய சட்டையை உதறி எறிந்துவிட்ட பாம்பைப்போல், அவனுடைய மேனியில் ஒருவித புது மெருகு உண்டாயிற்று.

உள்ளே சென்ற யசன் புத்தர் பெருமானை மூன்று முறைகள் வணங்கிவிட்டு, பக்கத்திலே அமர்ந்து திரும்பிப் பார்த்தான்.

அப்போது அவன் கழற்றி எறிந்த உடைகளும் செருப்புகளும் பளபளப்பதை யசன் கவனித்தான்.

அவன் உள்ளக்கிடையை, புத்தர் பெருமான் புரிந்து கொண்டார். ஆகவே, அவர் யசனை நோக்கி, ''வாலிபனே! ஆடை அணிகலன்களால், ஒருவன் தன்னை அலங்கரித்துக் கொண்டிருந்த போதிலும் அவன் புலன்களுக்கு அடிமையாகி விடுவது இல்லை; வெளி வேடம் முக்கிய மன்று; உள்ளே இருக்கும் மனதுதான் முக்கியம். ஒரு மனிதன் பிச்சைக் காரனுக்கு உரிய கந்தைகளை அணிந்துகொண்டு, தனித்த இடங்களில் வாழ்ந்து வரலாம்; இருப்பினும் அவனுடைய உள்ளம் ஆயிரம் ஆயிரம் எண்ணங்களில் தோய்ந்து அவதிப் பட்டுக்கொண்டிருக்கலாம். அனைத்தையும் சமமாக நோக்கும் மனப்பக்குவம்தான்-ஓட்டையும் பொன்னையும் ஒக்கநோக்கும் மனப்பக்குவம்தான் — அவசியம். அந்த நிலை ஒருவனுக்கு

ஏற்பட்டுவிட்டால், இந்த உலகில் வாழ்ந்துகொண்டே, உலகமீது எவ்வித பாசமும் பிணிப்பும் இன்றி, ஒருவனால் வாழ முடியும்'' என்று கூறினார்.

இவ்வாறு சொல்லிவிட்டு, எழுந்து தம்முடன் வருமாறு, புத்தர் பெருமான் யசனை அழைத்தார்.

உடனே அவனும் எழுந்து புத்தர் பெருமானைப் பின் தொடர்ந்தான் அப்போது அவனுக்கு வயது இருபது இருக்கும்.

மான் வனத்தைவிட்டு, பக்கத்தில் இருக்கும் ஒரு மாஞ்சோலைக்கு, யசனைப் புத்தர் பெருமான் அழைத்துப் போனார்.

அங்கே அவருடைய முந்திய சீடர்கள் ஐவரும் இருந்தார்கள்; யசனுக்குப் போதி தருமத்தை உபதேசம் செய்து தமது ஆறுவது சீடனாகப் புத்தர் பெருமான் அங்கீகரித்துக் கொண்டார்

வழக்கம்போல். அதிகாலையில் தன் மகன் யசன் தன்னைக் காண வராதிருப்பதை அறிந்து யசனுடைய தாய் கவலையுற்றாள். ஆகவே எழுந்து, தன் புதல்வன் படுத்து உறங்கும் அறைக்குச் சென்று, யசனைப் பார்த்தாள். காணவில்லை.

தன் செல்வ மகன் காணாமற் போய்விட்டதை அறிந்து, யசன் தாய் பதறிப் போனாள். தாமதியாது தன் கணவனிடம் சென்று, விவரத்தைத் தெரிவித்து, தன் புதல்வனைத் தேடுவதற்கு ஏற்பாடு செய்தாள்.

எதிர்பாராத இந்தச் செய்தியைக் கேட்டு, யசனுடைய தந்தையும் ஆச்சரியம் அடைந்தான் தாமதியாது குதிரைகளில் ஏறிச் சென்று, தன புதல்வனை நான்கு திக்குகளிலும் தேடுமாறு தன் சிப்பந்திகளுக்கு உத்தரவிட்டான்.

தானும் மாளிகையைவிட்டுப் புறப்பட்டான். மான் வனத்தில் ஒரு வேளை தன் புதல்வன் யசனைச் சந்தித்தாலும் சந்திக்கக் கூடும் என்னும் கருத்தில் அவனும் மான் வனத்தை நோக்கிப் போனான்.

சிறிது தூரம் சென்றதுமே, தன் புதல்வனின் அடிச் சுவடுகள் தென்படுவதை அவன் கண்டான்.

அந்தச் சுவடுகளைத் தொடர்ந்து சென்று, வணிகன் மான் வனத்தை அடைந்தான்.

அப்போது யசனும் பிறரும், பகவான் செய்யும் போதனைகளை ஆழ்ந்து கேட்டுக்கொண்டிருந்தார்கள்.

இது சமயம் யசனை, அவனுடைய தந்தை தேடி வருவதைப் புத்தர் பெருமான் பார்த்துவிட்டார் "யசன் தந்தை இங்கு வந்து அமரும்போது, பக்கத்திலே அமர்ந்துள்ள தன் புதல்வன் யசனைப் பார்க்காத ஒரு நிலையை உண்டுபண்ணி, யசன் தந்தையைத் திருத்த முயன்றால் என்ன?" என்று அவர் நினைத்தார்.

இந்த நினைப்புப்படியே அந்த அற்புதத்தையும் பகவான் நிகழ்த்தினார்.

யசன் தந்தை பகவானை அணுகினான். முறைப்படி வணங்கிவிட்டு, "பகவானே! என் புதல்வன் யசன் இங்கு வந்தானா?" என்று கேட்டான்.

அப்போது பகவான் அவனிடம் "இல்லறத்தைக் கடைப் பிடிப்பவரே! உட்கார்ந்து, நடந்து வந்த களைப்பை முதலில் போக்கிக்கொள்ளும். பிறகு உம் புதல்வன் யசன் இருப்பதை நீர் காணலாம்" என்று சொன்னார்.

"அப்படியா! மிக்க மகிழ்ச்சி!" என்று சொல்லி, பகவானை வணங்கிய பின்னர், பகவானுக்கு அண்மையில் யசன் தந்தை உட்கார்ந்தான்.

அவனுக்கு முதலில் பகவான் தருமத்தை உபதேசித்தார்.

புத்தர் பெருமான் பகர்ந்த அறவுரைகளைச் செவிமடுத்த யசன் தந்தை புளகாங்கிதம் அடைந்தான்.

"பெருமானே! தாங்கள் செய்யும் அறவுரைகள் மிகவும் மேன்மையானவை. தாங்கள் செய்யும் உபதேசங்கள் சரிந்து கீழே கிடக்கும் கோப்பை ஒன்றை நேரே நிமிர்த்தி வைப்பவன் செய்கைபோல் இருக்கின்றன. குருடனுக்கு ஒளியைப்போலவும். வழிதவறிச் சென்றவனுக்கு, நேரிய வழியைக் காட்டும் கைகாட்டிபோலவும், இருளின் நடுவே பிரகாசிக்கும் சுடரைப்போலவும், நேரிய உள்ளமுடைய ஒருவன் காணும் உண்மையைப்போலவும் அவை இருக்

கின்றன. இத்தகைய போதனைகளைக் கடைப்பிடித்து ஒழுக எனக்கு அருள்பாலிக்க வேண்டும்'' என்று சொல்லி, தம்மையும் சீடனாக அங்கீகரிக்குமாறு வேண்டினான்.

புத்தர் பெருமானும் சம்மதித்து, யசன் தந்தையை, தம் சீடனாக அங்கீகரித்துக்கொண்டார்.

மும்மணிகளைக் கூறி, யசன் தந்தை பௌத்த தருமத்தைத் ஏற்று, பௌத்தன் ஆனான்.

முதன் முதலாக, மும்மணிகளைக் கூறி, பௌத்த சங்கத்தில் சேர்ந்த இல்லறத்தான் இவன்.

தன் தந்தைக்குப் பெருமான் செய்த உபதேசங்களையெல்லாம் யசன் ஆர்வத்துடன் கேட்டுக்கொண்டு இருந்தான்; பற்றுகளை விட்டொழித்து, துறவற வாழ்வை மேற்கொள்ள, யசன் விருப்போடு இருப்பதைப் பெருமான் தெரிந்துகொண்டார்.

ஆகவே தமது சக்தியால், யசனை, அவன் தந்தைக்குப் புலனாகுமாறு பெருமான் செய்தார்.

காணாமல் போயிருந்த தன் புதல்வனைப் பார்த்ததும், யசன் தந்தை பரவசமடைந்தான். பிறகு யசனை நோக்கி, ''குழந்தாய்! உன்னைப் பிரிந்த உன் தாய், கண்ணீரை ஆறாகப் பெருக்கி அழுதுகொண்டிருக்கிறாள். உயிர் பிரிந்தவள் போல உணர்வற்றுக் கிடக்கிறாள். வீட்டுக்குத் திரும்பி, அவளுக்கு உணர்வு ஏற்படச் செய்'' என்று அழைத்தான்.

தன் தந்தை அழைத்ததும், யசன் பெருமான் முகத்தை நோக்கினான்.

அப்போது அவர் யசன் தந்தையைப் பார்த்து, ''மீண்டும் உம் புதல்வன், உலக வாழ்வுக்குத் திரும்புவதை நீர் விரும்புகிறீரா?'' என்று கேட்டார்.

''வேண்டாம் பெருமானே! தங்களுடனேயே இருப்பதற்கு யசன் பிரியப்பட்டால், அதன்படி அவன் இருந்து வரட்டும்'' என்று யசன் தந்தை பதில் சொன்னான்.

பிறகு மீண்டும் பெருமானிடம், ''பெருமானே! தாங்கள் என் புதல்வனையும் சீடர் குழாத்தையும் அழைத்துக்கொண்டு,

எனது இல்லம் வந்து அமுது செய்து அருள வேண்டும்'' என்று பிரார்த்தித்தான்.

சம்மதம் என்பதற்கு அறிகுறியாக, பகவான் மௌன மாய் இருந்தார்.

யசன் தந்தையும் மகிழ்ச்சி அடைந்து, விடை பெற்றுக் கொண்டு தமது இல்லம் திரும்பினன்.

இதன் பின்னர் யசன் பௌத்த சங்கத்தில் சேர்ந்து, துறவறத்தை மேற்கொண்டான்.

இதுவரை துறவறத்தை மேற்கொண்ட பிக்குகள் எழுவர் ஆவர்.

* * *

ஐந்து பேர் துறவறத்தை மேற்கொண்ட பின்பு, ஆறுவதாகத் துறவறத்தை மேற்கொண்டது, யசனு அல்லது அவன் தந்தையா என்பதில் கருத்து வேற்றுமை நிலவுகிறது.

சிலர் யசன்தான் ஆறுவது சீடன் என்று குறிப்பிட்டு இருக்கிறார்கள்; சிலர் அவனை ஏழாவது சீடனுகக் குறிப்பிட்டு எழுதி உள்ளார்கள்.

## சீடர்கள்

தாம் சம்மதித்தப்படி மறு தினம் காலையில், பிச்சை ஏற்கும் பொருட்டு, வணிகனுடைய இல்லத்துக்கு, புத்தர் பெருமான் புறப்பட்டார். உடம்பின்மீது மஞ்சள் நிற ஆடையை எடுத்துப் போட்டுக்கொண்டும், கையில் திரு வோட்டை எடுத்துக்கொண்டும் அவர் போனுர்.

யசனும் அவருடன் சென்றான்.

வணிகன் இல்லத்தை அடைந்ததும், தமக்கு என அமைக்கப்பட்டு இருக்கும் ஆசனத்துக்குச் சென்று அதன்மீது பெருமான் அமர்ந்தார்.

பிறகு யசனுடைய அன்னையும் அவனுடைய பூர்வாசிர மத்து மனைவியும் வந்து, முறைப்படி புத்தர் பெருமானை வணங்கிவிட்டு, அருகே அமர்ந்தார்கள்.

புத்தர் பெருமான் அந்தப் பெண்மணிகள் இருவருக்கும் பௌத்த தருமங்களை உபதேசித்தார்.

பெண்மணிகள் இருவரும் மும்மணிகளைச் சரண் அடைந்து, பௌத்தர்கள் ஆயினர்.

இந்தப் பெண்மணிகள் இருவரும், உலக வாழ்வைத் துறந்து, துறவற வாழ்வை மேற்கொண்டனரா அல்லது, சீடர்களாக மட்டும் ஆயினரா என்பதில் அபிப்பிராய பேதம் நிலவுகிறது.

துறவறத்தைப் பௌத்த சமயம் பாராட்டிப் போற்று கிறது; ஆயினும் கடுமையான துறவறத்தைப் பௌத்த சமயம் அங்கீகரிக்கவில்லை. சமய வாழ்விலும் துறவற வாழ்விலும் பெண்பாலருக்கும் பங்கு இருக்க வேண்டும் என்பதைப் புத்தர் பெருமான் அங்கீகரித்து இருப்பதாகத் தெரிகிறது.

* * *

யசனுக்கு நான்கு தோழர்கள் இருந்தார்கள். அவர்கள் நால்வரும் செல்வக் குடும்பத்தில் பிறந்தவர்கள். யசனையும் அவனுடைய அறிவு, திறமை ஆகியவற்றையும் பெரிதும் மதிப் பவர்கள். யசன் முண்டனம் செய்துகொண்டு துவராடை யுடுத்து, துறவியாகிவிட்டதை அறிந்து அவர்கள் ஆச்சரியம் அடைந்தார்கள்.

பிறகு யசனை அணுகி, முறைப்படி வணங்கிய பின்னர், பக்கத்திலே அடக்கத்துடன் அமர்ந்தார்கள்.

அவர்களை யசன் பகவானிடம் அழைத்துச் சென்றான். ''பகவானே! இவர்கள் நால்வரும் பூர்வ ஆசிரமத்தில் எனக்கு அருமைத் தோழர்களாய் இருந்தவர்கள். இவர்களுக் கும் பௌத்த தருமத்தைப் போதித்து, சீடர்களாக அங்கீ கரித்து அருள வேண்டும்'' என்று வேண்டினான்.

பெருமானும் மனமுவந்து. அந்த நான்கு வாலிபர்களுக் கும் பௌத்த தருமங்களைப் போதனை செய்தார்.

வாலிபர்களும் பந்த பாசங்களை விட்டொழித்துத் துற வறத்தை மேற்கொண்டு, பௌத்த பிக்குகள் ஆயினர்,

இவர்கள் நால்வரையும் சேர்த்து, பெருமானுக்கு இப்பொழுது பதினொரு சீடர்கள் இருந்தனர்.

இதன் பின்னர், யசனுடைய நண்பர்கள் மேலும் ஐம்பது வாலிபர்கள், பௌத்த மதத்தைத் தழுவி, பிக்குகள் ஆயினர்.

இவர்களும் மற்றவர்களைப் போலவே பணக்காரக் குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர்கள். இவர்கள் ஐம்பது பேரையும் சேர்த்து, புத்தர் பெருமானுக்கு மொத்தம் அறுபத்து ஓர் சீடர்கள் இருந்தனர்.

இந்த அறுபத்து ஓர் சீடர்களையும் புத்தர் பெருமான் ஒரு நாள் தம்பால் அழைத்து அடியில் வருமாறு போதனை செய்தார்:

''பிக்குகளே! தேவர்களையும் மானுடர்களையும் பாதிக்கின்ற ஐம்புலன்களையும் கட்டுப்படுத்தி நான் வெற்றி பெற்றுள்ளேன். அந்த வழியை உங்களுக்கும் நான் போதித்து இருக்கிறேன். மேன்மையான இந்த உபதேசங்களை, உலக மக்களுக்கு அறிவிப்பது நமது கடமை ஆகும். ஆகவே, நீங்கள் புறப்பட்டுச் சென்று இந்த உபதேசங்களைப் பல்வேறு பகுதிகளிலும் பரப்புங்கள். இரண்டு பேர் சேர்ந்து ஒரு பகுதிக்குச் செல்ல வேண்டாம். ஒவ்வொருவரும் தனித் தனியே ஒவ்வொரு பகுதிக்குச் செல்லுங்கள். பற்றுகளை விட்டொழித்து, இந்த மார்க்கத்துக்கு மானுடர்கள் உடனடியாக வந்து சேர மாட்டார்கள். படிப்படியாகப் போதனை செய்து அவர்களைத் திருத்துங்கள். நான் உருவேலாப் பகுதிக்குப் போகிறேன்'' என்று கூறினார்.

நாட்டின் பல்வேறு பகுதிகளிலிருந்தும் வந்து, மக்கள், புத்தர் பெருமானைத் தரிசித்தார்கள். அவர் செய்யும் உபதேசங்களைக் கேட்டார்கள். பெருமானுடைய கைகளினாலே தீட்சை பெற்று, துறவிகள் ஆவதற்குப் பெரும்பாலோர் ஆசைப்பட்டார்கள்.

ஆயினும் அனைவருக்கும் தாமே நேரில் தீட்சை கொடுப்பது, பெருமானுக்கு அதிகத் தொல்லைகள் விளைவிப்பதாய் இருந்தது. அதனால், மற்றவர்களுக்குத் தீட்சை கொடுத்து,

துறவிகள் ஆக்கும் கடமையை, தம் சீடர்களுக்குப் பெருமான் வழங்கினர்.

இதன் பின்னர் புத்தர் பெருமான் உருவேலா வனத்தை நோக்கிச் சென்றார்.

வழியில் ஒரு சோலை வந்தது. அங்கே ஒரு மர நிழலில் தங்கி, பெருமான் சிறிது சிரம பரிகாரம் செய்துகொண்டார்.

அப்போது அந்தச் சோலையில், உல்லாசமாகப் பொழுது போக்கும் பொருட்டு, கண்ணியமான குடும்பத்தைச் சேர்ந்த முப்பது வாலிபர்கள் தத்தம் மனைவியை அழைத்துக்கொண்டு, அங்கு வந்திருந்தார்கள். அவர்களில் ஒருவனுக்கு மனைவி இல்லாதபடியால், விலைமகள் ஒருத்தியை அவன் அழைத்து வந்திருந்தான். இவர்கள் அனைவரும் மெய்ம்மறந்து உல்லாசமாகப் பொழுதுபோக்கிக்கொண்டிருக்கும் சமயத்தில் அவர்கள் வைத்திருந்த விலையுயர்ந்த பொருள்களை அபகரித்துக் கொண்டு விலைமகள் ஓடிவிட்டாள்.

விவரம் தெரிய வந்ததும் வாலிபர்கள் அந்த விலைமகளைத் தேடிக்கொண்டு புறப்பட்டார்கள். வழியில் மர நிழலில் அமர்ந்திருக்கும் புத்தர் பெருமானை நோக்கி, ''பெரியவரே! இந்த வழியாக யாராவது பெண ஒருத்தி போனதை நீங்கள் பார்த்தீர்களா?'' என்று கேட்டார்கள்.

அப்போது பெருமான் அவர்களிடம், ''வாலிபர்களே! பெண்ணைத் தேடிப் பின்னே செல்வது நல்லது என்று கருதுகிறீர்களா? அல்லது உங்களையே நீங்கள் யார் என்று தேடுவது நல்லதா? இந்த இரண்டில் எது நல்லது?'' என்று கேட்டார்.

''நம்மை நாமே தேடித் தெரிந்துகொளவதுதான் நன்மையானது'' என்று வாலிபர்கள் பதில் சொன்னார்கள்.

''அப்படியானால் அருகே அமர்ந்து நான் கூறுவதைக் கேளுங்கள்'' என்று பெருமான் சொன்னர்.

அதன்படி அந்த முப்பது வாலிபர்களும் பெருமான் பக்கத்தில் அமர்ந்தார்கள்.

பெருமான் அவர்களுக்குப் பௌத்த சமய தருமங்களை உபதேசித்தார்,

மும்மணிகளைக் கூறி, முப்பது வாலிபர்களும் துறவறத்தை மேற்கொண்டார்கள்

அதன் பின்னர், புத்தர் பெருமான் அங்கிருந்து புறப்பட்டு, உருவேலா வனம் போய்ச் சேர்ந்தார்.

## மூன்று கசியபர்கள்

**கௌ**தம புத்தர் உருவேலா வனத்தை அடைந்தார். அப்போது அங்கே பிரபலம் வாய்ந்த மூன்று ஜடாதரர்கள் இருந்தார்கள் மூவரும் அக்கினியை வழிபடுபவர்கள். உடன் பிறந்த சகோதரர்கள்; உருவேலா கசியபர், நதி கசியபர், கயை கசியபர் என்னும் பெயர்களுடன் அந்த மூவரும் பிரசித்தமாய் விளங்கினார்கள்.

அனைவரிலும் மூத்தவர் உருவேலா வனத்தில் வசித்து வந்தபடியால், அவருக்கு உருவேலா கசியபர் என்று பெயர். இவருக்கு ஐநூறு சீடர்கள் இருந்தார்கள். அக்கினி வழிபாடு செய்துகொண்டும் மறைகளை ஓதிக்கொண்டும், இவர் வைதீக தருமத்தைக் கடைப்பிடித்து வந்தார்.

இரண்டாவது முனிவர் நிரஞ்சனை நதிக்குப் பக்கத்தில் வசித்தார். அதனால் இவருக்கு நதி கசியபர் என்று பெயர். இவருக்கு முந்நூறு சீடர்கள் இருந்தார்கள்; இவரும் வைதீக தருமத்தைப் பின்பற்றி அக்கினி வழிபாடு செய்து வந்தார்.

மூன்றாவது முனிவர் கயை என்னும் ஊருக்குப் பக்கத்தில் வசித்து வந்தபடியால், அவருக்குக் கயை கசியபர் என்று பெயர். இவருக்கு இரு நூறு சீடர்கள் இருந்தார்கள். இவரும் வைதீக மரபுப்படி அக்கினி வழிபாடு செய்து வந்தார்.

உருவேலா ஆசிரமத்தை அடைந்த கௌதம புத்தர் உருவேலா கசியபரை அணுகி, ''முனிவரே! நீர் அக்கினி வழிபாடும் செய்யும் அறையில் இரவுப் பொழுதைக் கழிக்க விரும்புகிறேன். அதற்கு நீர் அனுமதிக்க வேண்டும்'' என்று சொன்னார்.

அதற்கு உருவேலா கசியபர், ''பெரியீர்! எனது அக்கினி வழிபாடு நடைபெறும் அறையில் இரவுப் பொழுதை நீர் கழிப்பதில் எனக்கு எவ்வித ஆட்சேபனையும் இல்லை. ஆயினும் அங்கே தங்குவதில் பெரிய ஆபத்து ஒன்று இருக்கிறது. கொடிய விஷமுள்ள பாம்பு ஒன்று, இரவு நேரத்தில் அங்கு தங்குவோரைத் தாக்கிக் கொன்றுவிடுகிறது. அதனால்தான் யோசிக்கிறேன். இருட்டிவிட்டால், எவ்வளவு புனிதமானவர்களாய் இருப்பினும் சரியே, அக்கினி வழிபாடு நடைபெறும் அறைக்குப் போகத் துணிய மாட்டார்கள்'' என்று கூறினார்.

''அதைப்பற்றிய சிந்தனை உங்களுக்கு வேண்டாம். இரவு மட்டும் தங்க நீங்கள் இடம் தந்தால் போதும்'' என்று புத்தர் சொன்னார்.

''தங்குவது உங்கள் பொறுப்பு. பிறகு எனக்குப் பழி நேரக் கூடாது என்பதற்காகத்தான் சொல்லுகிறேன்'' என்று கசியபர் பதில் சொல்லி அனுமதி கொடுத்தார்.

கசியபருக்கு நன்றி தெரிவித்துவிட்டு, அக்கினி வழிபாட்டு அறைக்குள் புத்தர் பெருமான் போனார். சென்றதும் சப்பணம் போட்டுத் தியானத்தில் அமர்ந்தார்.

இரவு நடு சாமத்தில் அக்கினிக் கடவுள் பாம்பு வடிவத்தில் வந்து, நெருப்பையும் புகையையும் கக்கி, புத்தரைத் தாக்கத் தொடங்கினன்.

அவனுடைய கோபம் என்னும் நெருப்பையும் ஆத்திரம் என்னும் புகையையும் தமது அன்பாலும் நல்லெண்ணத்தாலும் புத்தர் பெருமான் அவிக்க முயன்றார்.

கசியபரோ தூங்க முடியாமல், புத்தர் இருக்கும் அறைக்குள் என்ன நடக்கிறது என்பதைக் கவனித்தார். அறை முழுதும் ஒரே பிரகாசமாய் இருந்தது. புத்தரின் திருமுகம் அதிக சோபையுடன் துலங்குவதைக் கவனித்த கசியபர், ''இப்பொழுது இங்கு வந்திருக்கும் துறவியின் முகம் மிகுந்த பேரெழிலுடன் திகழ்கிறது. நெருப்புக் கடவுள் இவருக்குப் பெரும் தீங்கு விளைவிக்காமல் இருக்க மாட்டானே!'' என்று யோசித்தார்.

பொழுது புலர்ந்ததும் புத்தர் பெருமான் நலத்துடன் இருப்பதைக் கண்டு அந்தக் கசியபர் பெரிதும் ஆச்சரியம் அடைந்தார். எவ்விதமான தீங்கையும் அக்கினிக் கடவுள் அவருக்கு இழைக்க முடியாமல் இருப்பதை அறிந்து வியப்பில் மூழ்கினார்.

கசியபர் என்ன மனநிலையில் இருக்கிறார் என்பதைப் புத்தர் பெருமான் புரிந்துகொண்டார். "அன்பாலும் நல்லெண்ணத்தாலும், அக்கினிக் கடவுளின் கோபமும் ஆத்திரமும் தணிந்துவிட்டன" என்று கூறிவிட்டுத் தமது பிச்சைப் பாத்திரத்தை அவரிடம் காட்டினார் பெருமான்.

அந்தப் பாத்திரத்தினுள் ஒரு பாம்பு சுருண்டு அமைதியாகப் படுத்துக் கிடப்பதை, உருவேலா கசியபர் பார்த்தார்.

பார்த்த கசியபர் மிகவும் அதிசயித்தார். இருப்பினும் கசியபரின் உள்ளத்திலிருக்கும் அகந்தை மட்டும் அவரைவிட்டு அகலவில்லை. "இங்கு வந்திருக்கும் இந்த மனிதர் மந்திர தந்திரங்களில் சிறந்து விளங்குகிறார். அச்சம் என்பது இவரிடம் ஒரு துளியும் இல்லை. இருப்பினும் என்னைப்போலப் புனிதராக இவரைக் கருத முடியாது" என்று நினைத்தார்.

இரண்டாவது இரவும் அக்கினி வழிபாட்டு அறையில் புத்தர் பெருமான் தங்கினார். இப்போதும் அக்கினிக் கடவுளின் கோபமும் ஆத்திரமும் பெருமானின் அன்பினாலும் நல்லெண்ணத்தினாலும் அவிந்து போயின.

அன்று இரவு தேவர்கள் கூட்டமாக வந்து பெருமானைத் தரிசித்தார்கள். அவர் இருந்த அறை பேரொளியால் பிரகாசித்தது.

மறு தினம் கசியபர் புத்தர் பெருமானை நோக்கி "இரவு நீர் இருந்த அறை பேரொளியால் பிரகாசித்ததே! காரணம் என்ன?" என்று வினவினார்.

"எனது போதனைகளைக் கேட்கும் பொருட்டு, தேவர்கள் வந்திருந்தார்கள்" என்று, உருவேலா கசியபருக்குப் பெருமான் பதில் சொன்னார்.

"இவருடைய உபதேசங்களைத் தேவர்கள் வந்து செவி மடுத்தபோதிலும், என்னைப்போல் புனிதமுடையவராக

இவர் ஆக முடியாது'' என்று கசியப முனிவர் தம்முள்ளேயே நினைத்துக்கொண்டார்.

ஆயினும் புறத்தில் பேசும்போது வேறு விதமாகப் பேசினார் ''புனிதசீலர் என்று தாங்கள் கருதும் பெரியவர்களுக்குக் கிராமவாசிகள் நிறைய உணவுப் பண்டங்கள் கொணர்ந்து தருவார்கள். நான் தங்களுக்கு உணவு தருகிறேன். நீங்கள் இங்கேயே இருங்கள்'' என்று சொன்னார்.

சம்மதித்து, பெருமான் இரவு தங்கினார்.

மறு தினம் பெரிய வேள்வி ஒன்று நடத்துவதற்கான ஏற்பாட்டில், கசியபர் ஈடுபட்டு இருந்தார் அங்க நாட்டிலிருந்தும் மகத நாட்டிலிருந்தும் மக்கள் நிறைய உணவுப் பண்டங்களை எடுத்து வந்தார்கள்.

உடனே கசியபர் வேறு விதமாக எண்ணத் தொடங்கினார்: ''வேள்வி நடக்கும்போது, அங்கே புத்தரும் பிரசன்னமாகி இருந்தால், மக்களின் உள்ளங்களைத் தமது மந்திர பலத்தால் புத்தர் கவர்ந்துவிடுவார். அதனால் பொது மக்களிடையே எனது புகழ் குன்றிவிடும்'' என்று நினைத்தார்.

கசியபருடைய மனநிலையை புத்தர் தெரிந்துகொண்டார். ஆகவே அவர் கசியபரை நோக்கி, ''சகோதரரே! நாளை ஏரிக்குப் பக்கத்தில் அமர்ந்து தியானம் செய்ய விரும்புகிறேன். அங்கேயே உணவு அருந்தவும் பிரியப்படுகிறேன்'' என்று சொன்னார்.

புத்தர் இவ்வாறு சொன்னதும் கசியபர் பெரிதும் மகிழ்ச்சி அடைந்தார். ''ஆம்; ஆம். தாங்கள் சொல்வது பொருத்தமானதே!'' என்று மனப்பாரம் பெரிதும் நீங்கியவர் போல ஆர்வத்துடன் சொன்னார். ஆயினும் தம் மனதிற்குள்ளேயே ''இவர் எவ்வளவு நல்ல மனிதராய் இருக்கிறார்• மற்றவர்களின் போக்கை அறிந்து இங்கிதமாக நடந்து கொள்கிறார். இருப்பினும் என்னைக் காட்டிலும் இவர் புனிதராய் இருக்க முடியாது'' என்று தனக்குத் தானே கசியபர் சொல்லிக்கொண்டார்.

பெருமானே விடைபெற்றுக்கொண்டு, உத்தர குரு

பகுதிக்குப் போய்விட்டார்; அங்கு பிச்சை வாங்கிக்கொண்டு, ஏரிக்கரைக்குத் திரும்பி, ஒரு மர நிழலில் அமர்ந்து உணவு அருந்தினார். அதன் பின்னர் ஓய்வாக ஏரிக்கரையில் அமர்ந்து இருந்தார்.

மறு தினம் புத்தர் இருக்கும் இடத்துக்குக் கசியபர் சென்றார். அங்கு அவரைச் சந்தித்து "சிரமணரே! நேற்று ஏன் தாங்கள் சாப்பிட வரவில்லை. உங்களை எதிர்பார்த்து, நாங்கள் உணவை வைத்துக்கொண்டு காத்திருந்தோமே?" என்று சொன்னார்.

இப்படி உருவேலா கசியர் கூறியதும் புத்தர் அவரிடம் "வேள்விக்குச் சிரமணர் வராதிருந்தால் நலமாய் இருக்குமே என்று நீர் எண்ணவில்லையா?" என்று கேட்டார்.

"நமது உள்ளக்கிடையை இந்தச் சிரமணர் எளிதில் தெரிந்துகொள்கிறார். மந்திர சக்தியிலும் ஆற்றலிலும் இவர் சிறந்து விளங்குகிறார். இருப்பினும் என்னைப்போல் புனிதராக இவரைக் கருத முடியாது" என்று தனக்குத் தானே உருவேலா கசியபர் சொல்லிக்கொண்டார்.

பிறகு அவர் அளித்த உணவைப் பெருமான் சாப்பிட்டார்; சோலையிலேயே தொடர்ந்து தங்கினார்.

இப்படி பல அற்புதங்களைப் புத்தர் பெருமான் உருவேலா வனத்தில் செய்து காட்டினார்.

உருவேலாவில் புத்தர் இருந்த சமயம் ஒரு நாள் பலத்த மழை பெய்யத் தொடங்கிற்று. இடைவிடாது மழை பொழிந்த காரணத்தால், புத்தரைச் சூழ்ந்து வெள்ளம் பெருக்கு எடுக்கலாயிற்று.

அதைப் பார்த்ததும் உருவேலா கசியபர் பதறிப்போனார். தாமதியாது கிராமத்துக்கு ஓடி, ஒரு சிறு படகைக் கொணர்ந்து அதில் ஏறிக்கொள்ளச் செய்து, புத்தரை அவர் காப்பாற்றினார். அன்பின் பெருக்கினால், கசியபர் செய்த இந்தச் செயலை நினைந்து, பெருமான் மகிழ்ச்சி அடைந்தார்; "உள்ளம் பக்குவப்பட்டுவிட்டது. இனி உபதேசம் செய்யலாம்" என்ற முடிவுக்கு வந்தார்.

ஆகவே புத்தர் பெருமான் கசியப முனிவரைப் பார்த்து

''கசியபரே! உமக்கு நிகரான புனிதத்தன்மையை நான் இன்னும் பெறவில்லை என்று நீர் பல வாரங்களாக நினைத்து வருகிறீர்; உண்மையைச் சொல்லும். நீர் பூரண ஞானத்தைப் பெற்றுவிட்டீரா? உள்ளத்தி லிருக்கும் பயத்தைப் போக்கி விட்டீரா?'' என்று கேட்டார்.

புத்தர் பெருமான் இவ்வாறு நேரடியாகக் கேட்டதும், கசியபர் சிறிது தயங்கினார். பெருமான் காட்டிய அன்பும் பரிவும் அவர் உள்ளத்தை பெரிதும் உருக்கிவிட்டன. ஆகவே, மரியாதையுடன் வணங்கிவிட்டு ''அண்ணலே! பூரண ஞானத்தை இன்னும் நான் பெறவில்லை. இன்னமும் எனது உள்ளத்தில் அச்சம் இருக்கிறது. தங்களைக் காட்டிலும் நான் புனிதமானவன் அல்லன்'' என்று ஒப்புக்கொண்டார்.

இதன் பின்னர் தமது யாகசாலைக்குள் நுழைந்து அங்கு இருக்கும் வேள்விப் பாத்திரங்களை எல்லாம் எடுத்து ஆற்றில் வீசி எறிந்தார் கசியபர்.

பிறகு பெருமானிடம் திரும்பி, ''அண்ணலே! பயம் அகலவும் அந்தரங்க உணர்வுகளை அறியவும் எனக்கு உபதேசம் செய்யுங்கள்'' என்று வேண்டி, பெருமானின் பொன்னடிகளில் வீழ்ந்து வணங்கினார்.

வேள்விப் பாத்திரங்கள் ஆற்றில் மிதந்து வருவதைக் கவனித்த கசியபரின் சீடர்கள் தங்கள் குருவுக்கு ஏதோ ஆபத்து நேர்ந்திருக்கிறது என்று அஞ்சினர். ஆகவே தாமதியாது வேள்விச்சாலைக்கு விரைந்தனர்.

அங்கே தங்கள் குரு உருவேலா கசியபர் புத்தரின் பொன்னடிகளின் அருகே அமர்ந்து அவர் செய்யும் உபதேசங்களைச் செவிமடுத்துக் கேட்டுக்கொண்டிருப்பதைக் கவனித்தனர். ஆகவே தாங்களும் அருகே அமர்ந்து, புத்தர் புரியும் உபதேசங்களைக் கேட்கத் தொடங்கினர்.

புத்தர் பெருமான் அடியில் வருமாறு அவர்களுக்கு உபதேசம் செய்தார்:

''எந்த அக்கினி பூதத்துக்கு நீங்கள் பயப்படுகிறீர்களோ அந்த அக்கினி பூதம் உங்களுக்குள்ளேயே இருக்கிறது. ஆசைப் பேய், அகந்தைப் பேய், பெருமைப் பேய்

ஆகிய பேய்கள் உங்கள் இதயங்களிலேயே வாசம் செய்கின்றன. காமம் என்னும் பேய் எரிந்துகொண்டே இருக்கும். பொறிகளுக்குப் புறப்பொருள்களுடன் தொடர்பு ஏற்படும்போதும், எண்ணங்கள், எண்ணங்களின் தொடர்புள்ள பொருள்களைச் சிந்திக்கும்போதும், ஆசையும் காமமும் உற்பத்தியாகி, எரியத் தொடங்குகின்றன. புகழ் மணக்கும் சொற்களைக் கேட்கக் காது விரும்புகிறது. கேட்டவுடன் தன்னைப்பற்றிய பெருமை உணர்வு ஏற்படுகிறது; பிறகு பெருமை உணர்வு குன்றிவிட்டால் என் செய்வது என்னும் அச்சம் ஏற்படுகிறது. இந்த ஆசைகளை அடக்கிக் கட்டுப்படுத்துவதுதான் உண்மையான வேள்வியாகும்; அடக்கம் என்னும் பண்பே ஓம குண்டம் ஆகும்'' என்று சொன்னார்.

இதன் பின்னர், உருவேலா கசியபரும் அவருடைய ஐந்நூறு சீடர்களும் முண்டனம் செய்துகொண்டு, சீவர ஆடை உடுத்து, பௌத்த பிக்குகள் ஆயினர்.

அதன் பின்னர், நதி கசியபரும் கயை கசியபரும் தத்தம் சீடர்களுடன், புத்தர் பெருமான் கூறும் அறவுரைகளைச் செவிமடுத்து, பௌத்த பிக்குகள் ஆயினர்.

இந்த மூன்று முனிவர்களையும் அவர்களின் ஆயிரம் சீடர்களையும் அழைத்துக்கொண்டு, புத்தர் பெருமான் ராஜகிருக நகருக்குப் புறப்பட்டார்.

## வேணு வனம்

அரண்மனை வாழ்வைத் துறந்து, புத்தர் வெளிக் கிளம்பியபோது, முதலில் ராஜகிருக நகருக்குச் சென்றார். அப்போது பிம்பசார மன்னன் அவரைத் தரிசித்து, அவர் போதி ஞானம் பெற்றதும், மகத நாட்டுக்கு வந்து உபதேசம் செய்ய வேண்டும் என்று வேண்டினான்.

பெருமானும் வருவதாக ஒப்புக்கொண்டு, அங்கிருந்து போய்விட்டார்.

ஆகவே இப்பொழுது, புத்தர் பெருமான் ஆயிரம் சீடர்களையும் மூன்று கசியபர்களையும் அழைத்துக்கொண்டு மகத நாட்டுக்குப் போனார்.

மகத நாட்டின் தலைநகரான ராஜகிருக நகருக்கு ஆறு கல் தொலைவில், சுபாதித்தர் கோயில் இருந்தது. நகரத்தைச் சுற்றிலும் சிறு சிறு குன்றுகள் இருந்தன. அவற்றில் கழுகு மலை என்பது முக்கியமானது. அந்த மலையில் தவசியரும் முனிவர்களும் தாங்கள் யாத்திரை செய்யும் காலத்தில் வந்து தங்குவது வழக்கம்; அதேபோல, பெருமானும் வநது, கழுகு மலையில் தங்கினார்.

தம் சீடர்களுடன் புத்தர் பெருமான் தம் நாட்டுக்கு வந்திருப்பதை அறிந்து, மகத நாட்டு மன்னன் மகிழ்ச்சி அடைந்தான்.

ஆகவே பிராமணர்களையும் பரிவாரத்தினரையும் அழைத்துக்கொண்டு புத்தர் பெருமானைத் தரிசிக்கும் பொருட்டு அவன் கிளம்பினான்.

சீடர்கள் புடை சூழ அமர்ந்திருக்கும் புத்தர் பெருமானைப் பார்த்ததும், தரையில் வீழ்ந்து வணங்கிய பின்னர் எழுந்து, மரியாதையுடன் சிறிது தூரத்தில் ஒதுங்கி நின்றான் பிம்பசார மன்னன்.

அதன் பின்னர் அவனுடன் வந்த மற்றவர்களும் வணங்கிவிட்டு, எழுந்து மரியாதையுடன் நின்றனர்.

சிலர் புத்தருடன் உரையாடினர்; சிலர் நினைவில் இருத்திக் கொள்ள வேண்டிய அனேக வார்த்தைகளை அவரிடமிருந்து அவர்கள் செவிமடுத்தனர்; சிலர் கைகுவித்து வணங்கியவாறு மரியாதையுடன் நின்றுகொண்டிருந்தனர்; சிலர் புத்தரின் மூதாதையரின் பெருமைகளைப்பற்றிப் பேசிக் கொண்டு இருந்தனர். மற்றும் சிலர் மரியாதையுடன் மௌனமாக இருந்தனர்.

வந்தவர்கள், புகழ் படைத்த மூன்று கசியபர்களும் புத்தருடன் வந்திருப்பதை அறிந்து அதிக ஆச்சரியம் அடைந்தனர். புத்தர், கசியபர்களுக்குச் சீடர் ஆகி இருக்கிறாரா? அல்லது, கசியபர் மூவரும் புத்தருக்குச் சீடர் ஆகி

விட்டாரா என்பது விளங்காது அவர்கள் திகைப்புற்று நின்றனர்.

இதைக் கவனித்த புத்தர், உருவேலா கசியபரை நோக்கி "கசியபரே! நான் கேட்கும் இந்தக் கேள்விக்கு நீர் பதில் சொல்ல வேண்டும் முன்பு நீர் பல ரிஷிகளுக்கு ஆசிரியராய் இருந்தவர். கடுமையான நோன்பையும், வேள்விகள் செய்வதையும் நீர் விட்டுவிட உமக்குத் தூண்டு கோலாய் இருந்தவை எவை?" என்று கேட்டார்.

அதற்குக் கசியபர் "பெருமானே! நான் இயற்றிய வேள்விகளும் செய்த தவங்களும், புலன்களுக்கு உட்பட்ட புற உலகத்தோடு தொடர்பு உடையவை; புலன்களோடு தொடர்புள்ள எதற்கும் தற்பெருமையும் ஆணவமும் இருக்கும். ஆணவமும் தற்பெருமையும் இருக்கும் இடத்தில், எப்பொழுதும் துன்பத்தின் சுவடு இருக்கும். அதனால் தான் வேள்விகள் செய்வதையும் கடும் தவம் செய்வதையும் நான் விட்டொழித்தேன்" என்று பதில் சொன்னார்.

அப்போது புத்தர் பெருமான் அவரை நோக்கி, "இவற்றில் எல்லாம் உமது மனம் இன்பத்தைக் காணா விடில், வேறு எந்தத் தெய்வங்களிடத்தும் மனிதர்களிடத்தும் உமது மனம் இன்பதைக் காண்கிறது?" என்று கேட்டார்.

'நான்' 'எனது' என்னும் அகந்தைகளை ஒருவன் களைந்துவிட்டால், ஒருவனுக்கு மன அமைதி என்னும் நிர்வாணப் பேறு கிட்டுகிறது. இப்படி ஏற்படும் அமைதிக்கு அழிவே கிடையாது. அதனால்தான் மாறுவதும் அழிவது மான வேள்விகள் செய்வதையும் கடும் தவம் புரிவதை யும் நான் விட்டுவிட்டேன்" என்று சொன்னார்.

பிறகு, உருவேலா கசியபர் எழுந்து புத்தர் பெருமானின் பொன்னடிகளை வணங்கிக்கொண்டே, "இவர் என்னுடைய குரு; நான் இவருக்குச் சீடன்" என்று கூறினார்.

இதன் பின்னர் அங்கு கூடி இருந்தோர் அனைவருக்கும் அறநெறிகளையும் உண்மை நெறிகளையும்பற்றி உபதேசம் செய்தார் பெருமான்

அரசன் பிம்பசாரனும் அவனைச் சார்ந்தோரும் மனத் தெளிவு பெற்று, பௌத்த மதத்தைத் தழுவினர்.

அப்போது பிம்பசாரன் புத்தரிடம், ''பெருமானே! எனது வாலிபப் பருவத்தில் எனக்கு ஐந்து விருப்பங்கள் இருந்தன. அந்த ஐந்தும் முழுதும் நிறைவேற வேண்டும் என்று நான் ஆசைப்பட்டேன்:

(1) நான் பலம் மிகுந்த அரசனாய் விளங்க வேண்டும்.
(2) புனிதம் வாய்ந்த புத்தர் எனது நாட்டுக்கு வர வேண்டும்.
(3) அவரை நான் வரவேற்று வணங்க வேண்டும்.
(4) புத்தர் தருமத்தை எனக்கு உபதேசிக்க வேண்டும்.
(5) அவர் போதிக்கும் தருமத்தை நான் புரிந்துகொள்ள வேண்டும்.

''மேற்கூறிய எனது ஐந்து விருப்பங்களும் இப்பொழுது நிறைவேறிவிட்டன; தாங்கள் நாளை எனது அரண்மனைக்கு, சீடர்களுடன் எழுந்தருளி, அமுது செய்ய வேண்டும்'' என்று விண்ணப்பித்துக்கொண்டான்.

அவனுடைய விருப்பத்துக்குப் பெருமான் இசைந்தார்.

இதன் பின்னர் பிம்பசார மன்னன் புத்தர் பெருமானை வணங்கி விடைபெற்றுக்கொண்டு, பரிவாரங்களுடன் தனது அரண்மனை திரும்பினான்.

மறு தினம் காலையில், சாப்பிடத்தக்க உணவு வகைகளை எல்லாம் சித்தம் செய்து வைத்துக்கொண்டு, பிம்பசார மன்னன் புத்தர் பெருமானுக்குச் செய்தி அனுப்பினான்.

புத்தர் பெருமான் காலையில் தம் சீடர்களை அழைத்துக் கொண்டும், திருவோட்டைக் கையில் எடுத்துக்கொண்டும் ராஜகிருக நகருக்குப் புறப்பட்டார்.

அரண்மனைக்குப் புத்தர் பெருமான் வந்து சேர்ந்ததும், தகுந்த மரியாதைகளுடன் பிம்பசார மன்னன் அவரை அரண்மனைக்குள் அழைத்துப் போனான். அவருக்கும் அவருடைய சீடர்களுக்கும் என ஒதுக்கி இருக்கும் இடத்தில் அவர்களை அமரச் செய்து கௌரவப்படுத்தினான்.

புத்தரும் அவருடைய சீடர்களும் பிம்பசாரனுடைய அரண்மனையில் உணவு உண்டார்கள். பிறகு பிச்சைப் பாத்திரங்களையும் கைகால்களையும் அலம்பிவிட்டு, ஓய்வுடன் இருந்தார்கள்.

இது சமயம் பிம்பசார மன்னன், தகுதியான ஒன்றை, புத்தருக்குத் தானம் செய்ய விரும்பினான். ''புத்தர் பெருமானும் அவருடைய சீடர்களும் தங்க, தகுந்த இடம் ஒன்றைத் தானமாக வழங்கினால் என்ன? அந்த இடம் நகருக்கு வெகு தொலைவில் இல்லாமலும் பக்கத்தில் இல்லாமலும் இருப்பது நல்லது. அப்படி இருந்தால்தான் மக்கள் புத்தர் பெருமானிடம் வந்து போவதற்கு எளிதாய் இருக்கும். அத்தகைய இடம் பகல் நேரத்தில் சந்தடியும் கூட்டமும் குறைவுள்ளதாக இருக்கும். மறைவாகவும் ஓய்வுடன் இருப்பதற்கு ஏற்றதாகவும் அந்த இடம் இருப்பது நல்லது'' என்று கருதினான்.

இந்த நினைப்பு வந்ததும், தனக்குச் சொந்தமான வேணு வனத்தை, (மூங்கில சோலையைப்) புத்தர் பெருமானுக்கும் அவருடைய சீடர்களுக்கும் தானமாக வழங்க முடிவு செய்தான் பிம்பசார மன்னன்.

பிறகு ஒரு தங்கப் பாத்திரத்தில் இருக்கும் நீரைக் கொண்டு, தாரைவார்த்து, வேணு வனத்தை, புத்தர் பெருமானுக்கும் அவருடைய சீடர்களுக்கும் தானம் செய்தான் பிம்பசார மன்னன்.

பிம்பசார மன்னன் வழங்கிய வேணு வனத்தை, பெருமான் ஏற்றுக்கொண்டார்.

பிறகு பிம்பசார மன்னனுக்கு உபதேசம் செய்துவிட்டு, ஆசனத்திலிருந்து எழுந்து, சீடர்களையும் அழைத்துக் கொண்டு, அவர் புறப்பட்டுப் போனார்.

வேணு வனத்தை அடைந்த அவர் அதைப் பிக்குகள் அனைவருக்கும் உரிய ஒரு பொது இடமாக - அதாவது பௌத்த மடமாக - இயங்க ஏற்பாடு செய்தார்.

# இரு முக்கிய சீடர்கள்

இது சமயம் ராஜகிருகத்தில் சஞ்சயன் என்று ஒரு முனிவர் இருந்தார். அவருக்கு நூற்றுக் கணக்கில் சீடர்கள் இருந்தார்கள். அவர்களில் சாரிபுத்திரன், மொக்கலானன் என்ற இரு சீடர்கள் முக்கியமானவர்கள்.

இவர்கள் இருவரும் பிராமண குலத்தில் பிறந்தவர்கள்; இணைபிரியாத நண்பர்கள்; ஞானத்தில் அதிக நாட்ட முடையவர்கள்; இவர்கள் இருவரும் காலத்தைப்பற்றியும் இடத்தைப்பற்றியும், நிலையாமைபற்றியும் அடிக்கடி உரையாடிக்கொண்டிருப்பார்கள்.

ஒரு நாள் இவர்கள் இருவரும் நகருக்குத் தென்புறத்தே இருக்கும் ஒரு குன்றின்மீது ஏறி, ராஜகிருக நகரத்தையும் அதற்கு அப்பால் இருக்கும் சமவெளியையும் கவனித்தார்கள்.

நகரத் தெருக்களிலும், சமவெளியில் இருக்கும் பசுமையான நெல்வயல்களிலும், நூற்றுக்கணக்கான மாந்தர்கள் பரபரப்புடன் அங்கும் இங்கும் வந்து போய்க்கொண்டிருப்பதைக் கவனித்தார்கள். அப்போது அவர்கள் உள்ளத்தில் ''இன்னும் நூறு ஆண்டுக் காலத்தில் இவர்கள் அனைவரும் சாவின் பிடிப்பில் சிக்கி, அதற்குப் பலியாகிவிடுவார்களே!'' என்று நினைத்தார்கள்.

இந்தத் துன்ப நினைப்பு அவர்கள் இருவரின் உள்ளங்களை அழுத்தவே, நெடுநேரம்வரை ஒன்றும் பேசாமல் இருவரும் நடந்து சென்றார்கள். ''சாவும் அழிவும் உலகத்தின் தவிர்க்க முடியாத நியதிகள் ஆயின், அவற்றுக்கு எதிர் நியதிகளான சாவாமை, அழியாமை என்னும் நிரந்தரமான இரு நிலைகளும் இருக்கவே செய்யும்'' என்று அவர்களுள் ஒருவன் கூறினான்.

''ஆம். அந்த எதிர்மறையான இரு நிலைகளும் இருக்கத் தான் வேண்டும். ஆகவே சாவாமை என்னும் நிலையை அடைய நாம் முயல வேண்டும்'' என்று மற்றவன் பதில் சொன்னான்.

"ஆம், ஆம் உண்மைதான். அந்த நிலைமைக்கு உரிய வழியை எவன் முதலில் காண்கிறானோ, அவன் மற்றவனுக்கு அந்த வழியைச் சொல்ல வேண்டும்" என்று இருவரும் முடிவு செய்துகொண்டார்கள்.

பிறகு இருவரும் முதலில் தங்கள் குரு சஞ்சயனிடம் சென்றார்கள் சாவிலிருந்து தப்புவதற்குரிய வழியைத் தங்களுக்குக் காட்ட வேண்டும் என்று வேண்டினார்கள்.

தனக்குத் தெரிந்தவை அனைத்தையும் அவர்கள் இரு வருக்கும் தான் கற்பித்துவிட்டதாகவும் சாவாமைக்கு உரிய வழி தனக்குத் தெரியாது என்றும் சஞ்சயன் பதில் சொன்னார்.

இந்த நிலையில் சாரிபுத்திரன் பிச்சைவாங்கும் பொருட்டு ஒரு நாள் நகருக்குள் சென்றார்.

அதே சமயத்தில் அசாஜி என்பவரும் பிச்சை வாங்கும் பொருட்டு நகருக்கு வந்திருந்தார். அவர் அடக்கத்துடன் குனிந்து நடந்து சென்றார். அவர் உள்ளத்தில் அமைதி நிலவுகிறது என்பதை அவருடைய முகம் காட்டிற்று. இது மட்டு மல்லாமல் அவருடைய முகத்தில் ஒருவித பெரு மிதமும் பிரகாசித்தது.

இதைச் சாரிபுத்திரன் கவனித்தார். தானும் மொக்க லானனும் நாடிக்கொண்டிருக்கும் அமைதி, இந்தப் பிக்கு விடம் இருப்பதை அவர் அறிந்தார். ஆகவே அவரைச் சாரிபுத்திரன் பின்தொடர்ந்தார்.

போதிய அளவு பிச்சை கிடைத்ததும் அசாஜி திரும் பினார். பிறகு ஒதுக்குப் புறமான ஒரு இடத்தில் அமர்ந்து அதை உண்டு கைகளை அலம்பிக்கொண்டார்.

அப்போது, சிறிது தூரத்திலிருந்து கவனித்துக்கொண் டிருந்த சாரிபுத்திரன் அவரை அணுகி, "நண்பரே! உங்கள் முகம் பெருமிதத்துடன் துலங்குகிறது. உங்களுடைய குரு யார்? உங்களுக்கு அவர் என்ன போதிக்கிறார்?" என்று கேட்டார்.

இப்படி அவர் வினவியதும் அசாஜியின் உள்ளத்தில் உவகையும் கௌரவமும் மேலோங்கின. அவர் சாரிபுத்திர

னிடம். ''என் குருநாதரின் பெயர் கௌதம புத்தர். பெருமை மிகுந்த புத்தரைப்பற்றி நீங்கள் கேள்விப்பட்டது இல்லையா?'' என்று களிப்புடன் கேட்டார்.

''அண்மையில் ராஜகிருகத்துக்கு வந்திருக்கிறாரே அவரைப்பற்றியா? அவருடைய கொள்கைகள் என்ன? எந்தக் கொள்கைகளை அவர் உங்களுக்கு உபதேசிக்கிறார்?'' என்று சாரிபுத்திரன் கேட்டார்.

அசாஜி பதில் சொல்ல முயன்றார். ஆனால், தான் பெற்ற அனுபவத்தைச் சரியானபடி விளக்கிச் சொல்ல, அவருக்குச் சொற்கள் அகப்படவில்லை. ஆகையால் அவர் ''நான் புதிதாகச் சேர்ந்தவன்; குரு கூறுவதை உண்மை என்று நான் உணர்கிறேன். ஆயினும் அந்த அனுபவத்தைப் பிறருக்கு விளக்கி முழுதும் புரியும்படி சொல்லும் ஆற்றல் எனக்கு இல்லை'' என்று அடக்கமாகப் பதில் சொன்னார்.

புத்தரைச் சந்தித்தால் தமது விருப்பம் நிறைவேறக் கூடும் என்று சாரிபுத்திரன் நினைத்தார்.

அதே சமயம் அசாஜி அவரிடம் ''தாங்கள் வந்து எனது குருநாதரைச் சந்தியுங்கள்'' என்று கூறினார்.

''என் நண்பன் மொக்கலானனையும் அழைத்துக் கொண்டு, நான் வந்து புத்தர் பெருமானைச் சந்திக்கிறேன்'' என்று சாரிபுத்திரன் பதில் சொன்னார்.

புத்தர் பெருமான் தங்கி இருக்கும் இடத்தைச் சாரிபுத்திரனுக்கு அறிவித்துவிட்டு, அசாஜி போய்விட்டார்.

சாரிபுத்திரன் தன் நண்பன் மொக்கலானனைச் சந்தித்து. தான் அசாஜியைச் சந்தித்ததையும் புத்தர் பெருமான் தங்கி இருக்கும் இடத்தையும் அறிவித்தார்.

பிறகு இருவரும் தங்கள் குரு சஞ்சயனைச் சந்தித்து, விவரத்தைத் தெரிவித்து விடைபெற்றுக்கொண்டு, புத்தர் பெருமானைச் சந்திக்கும் பொருட்டுப் புறப்பட்டுப் போயினர்.

புத்தர் பெருமானைச் சந்தித்து, அவருடன் உரையாடி, அவர்கள் இருவரும் பௌத்த பிக்குகள் ஆயினர்.

பௌத்த சமயத்தார் புத்தருக்கு அடுத்த படியாக, இந்த இருவரையும் பெரிதும் கொண்டாடுகிறார்கள், ''என்

சீடர்களுள் இந்த இரு சீடர்களும் முதன்மையான ஸ்தானத்தைப் பெறுவார்கள்'' என்று இவர்கள் இருவரையும்பற்றி, புத்தர் பெருமான் கூறி இருக்கிறார்.

## ஆரம்ப எதிர்ப்புகள்

எந்த ஒரு நல்ல இயக்கத்துக்கும் சரி, சீர்திருத்த இயக்கத்துக்கும் சரி, புது இயக்கத்துக்கும் சரி, ஆரம்பத்தில் கட்டாயம் எதிர்ப்புகள் தோன்றவே செய்யும். எதிர்ப்புகளைச் சமாளிக்கும் தகுதியும் ஆற்றலும் அந்த இயக்கத்துக்கு இருக்குமாயின், அது நாளடைவில் விரிந்து பரவும்.

அரசியல் இயக்கமாயினும் சரி, சீர்திருத்த இயக்கமாயினும் சரி, அல்லது மத இயக்கமாயினும் சரி, ஆரம்பத்தில் அதை எதிர்த்து, அதிலுள்ள நன்மை தீமைகளை அலசி ஆராயாமல், எந்த ஒரு இயக்கத்தையும் மக்கள் ஏற்க மாட்டார்கள்.

தொடக்கத்தில், கிறிஸ்து சமயம், இஸ்லாமிய சமயம் போன்ற இயக்கங்களுக்கு எதிர்ப்புகள் இருந்ததைச் சரித்திரத்தில் நாம் படிக்கிறோம் அதைப் போலவே, பௌத்த சமய இயக்கத்துக்கும் எதிர்ப்புகள் உண்டாயின.

ஆரம்பத்தில் புத்தர் பெருமானை எதிர்த்தவன் மாரன். தாங்கள் செல்லும் வழியில் மக்களைச் செல்லவிடாது, ஆசை காட்டி மயக்கி, மக்களைத் தீய பாதைகளில் திருப்பிவிடும் சக்தியை மாரன் என்று குறிப்பிடுவது பௌத்த சமய மரபு. மாரனுடைய எதிர்ப்புகளை எல்லாம் சமாளித்து, புத்தர் பெருமான் வெற்றி பெற்றார்.

இதனால் அவருக்கு ஆதரவு கிடைக்கத் தொடங்கிற்று. முன்பு அவருக்கு ஆதரவு கொடுக்கக் கூடாது என்று உறுதியுடன் பேசிய ஐந்து பிக்குகளுமே புத்தருக்கு ஆதரவு கொடுத்துச் சீடர்கள் ஆயினர். எதிர்ப்பாளர்களே, பிறகு ஆதரவாளர்களாக மாறிவிட்டார்கள்; நாளுக்கு நாள் சீடர் குழாம் பெருகியதால், அரசனுடைய ஆதரவும் பௌத்த சங்கத்துக்குக் கிட்டிற்று.

எந்த இயக்கமும் விரிவடைந்து பரவும்போது, உள் பூசல்களும் பிணக்குகளும் தோன்றுவது இயல்பு.

சாரிபுத்திரரும் மொக்கலானரும் பௌத்த சங்கத்தில் சேர்ந்ததும், சிறு பிணக்கு ஒன்று ஆரம்பத்தில் தோன்றலாயிற்று. ''புதிதாக இப்பொழுது சங்கத்தில் சேர்ந்திருக்கும் பிக்குகள் இருவரும் தமக்கு அடுத்த ஸ்தானத்தைப் பெறும் தகுதியுள்ளவர்கள்'' என்று கூறி, தமக்கு இடத்திலும் வலத்திலும் அவர்கள் இருவரையும் புத்தர் பெருமான் வைத்துக்கொண்டார்.

புதிதாகச் சேர்ந்திருக்கும் பிக்குகள் இருவருக்கும் புத்தர் பெருமான் உயர் பதவிகள் வழங்கி இருப்பது குறித்து, மற்ற பிக்குகள் முணுமுணுக்கத் தொடங்கினர்.

பொறாமையினால் பிக்குகள் முணுமுணுப்பது புத்தர் பெருமான் காதுகளுக்கும் எட்டிற்று. ஆகவே, பிக்குகளைத் தம்பால் அழைத்து, ''அன்புள்ள பிக்குகளே! சலுகை காட்ட வேண்டும் என்ற கருத்து எனக்கு இல்லை. தகுதி காரணமாகவே அவர்கள் இருவரும் உயர் பதவியைப் பெற்று இருக்கின்றனர். முன்பு தோன்றிய புத்தர்களுள் ஒருவருக்கு இவர்கள் இருவரும் முக்கிய சீடர்களாய் இருந்து இருக்கின்றனர். பிற்காலத்தில் தோன்றும் புத்தருக்கும் தாங்கள் முக்கிய சீடர்களாய் விளங்க வேண்டும் என்று அவரிடம் இவர்கள் இருவரும் விண்ணப்பித்துக்கொண்டனர். அதனால் தான் சாரிபுத்திரனுக்கும் மொக்கலானனுக்கும் முக்கிய பதவிகளை வழங்க நேர்ந்தது'' என்று கூறினார்.

புத்தர் பெருமான் கூறிய விளக்கத்தைக் கேட்டு, இதர பிக்குகள் சமாதானம் அடைந்தனர்.

இதே சமயத்தில் மற்றொரு புறத்திலிருந்தும் புத்தருக்கு எதிர்ப்பு உண்டாயிற்று.

மகத நாட்டில் இருக்கும் முக்கிய குடும்பங்களைச் சேர்ந்த வாலிபர்கள், இல்லற வாழ்வைத் துறந்துவிட்டு, துறவறத்தைத் தழுவிப் பௌத்த பிக்குகள் ஆயினர். ''இந்தப் போக்கு தீமை பயப்பது'' என்று கூறி இல்லறப் பெண்டிரும் முதியோரும் புத்தர் பெருமானைக் குறைகூறத் தொடங்கினர்.

''கௌதம புத்தர், தமது போதனைகளால் பெற்றோரைப் பிள்ளைகள் அற்றவராகச் செய்துவிடுகிறார். கலியாணம் ஆன பெண்களை, வாழாத நிலைக்கு உட்படுத்துகிறார் குடும்பங்கள் சிதைந்து போகின்றன. சடை முடி தரித்த ஆயிரம் முனிவர்களைப் பிக்குகள் ஆக்கிவிட்டார்; சஞ்சயனின் சீடர்களையும் பிக்குகள் ஆக்கிவிட்டார்; சாரிபுத்திரனும் மொக்கலானனும் துறவறத்தை மேற்கொண்டுவிட்டனர். இன்னும் யார் யாரைத்தான் அவர் துறவி ஆக்கப் போகிறாரோ?'' என்று முணுமுணுத்து, புத்தர் பெருமான்மீது குறைகூறினர்.

பொதுமக்கள் இவ்வாறு குற்றம் சுமத்துவதை, பிக்குகள் புத்தர் பெருமானிடம் தெரிவித்தனர்.

அதற்குப் புத்தர் பெருமான், ''பிக்குகளே! இந்தக் கூச்சல் நீடிக்காது; ஏழு நாட்களுக்குப் பின்னர் தானே ஓய்ந்து போகும்; குறைகூறிப் பாட்டுப் பாடிப் பொதுமக்கள் உங்களைக் கேலி செய்தால் 'ததாகதர் நல்லறங்களைப் போதித்து, மக்களை வழிநடத்தி வீரர் ஆக்குகிறார்; அறிஞர்களைப் பார்த்து வீரர்களைப் பார்த்து, யாராவது முணுமுணுப்பார்களா? நேரிய வழியில் செல்லும் ஞானிகளைக் குறைகூறிச் சபிப்பவர்களும் உண்டா?' என்று பதில் சொல்லுங்கள்'' என்று உபாயம் சொல்லிக் கொடுத்தார்.

பொதுமக்கள் கேலி செய்தபோது, பெருமான் சொல்லிக் கொடுத்தப்படி பிக்குகள் பதில் சொன்னார்கள்.

இந்தப் பதிலைக் கேட்டதும், பொதுமக்கள் உண்மையை உணர்ந்தார்கள் ''ஆம்; ஆம் ததாகதர் மக்களுக்குத் தருமங்களைத்தான் போதித்து நல்ல வழியில் நடத்துகிறார்'' என்று ஒப்புக்கொள்ளத் தொடங்கினர்.

ஏழு நாட்களுக்குப் பின்னர் புத்தர் பெருமான் கூறியது போல். எதிர்ப்புக் கூச்சல் ஓய்ந்து போயிற்று.

# கௌதம புத்தர்

## வரலாறு

## அறநெறிப் பிரச்சாரம்

### உதாயி

அரண்மனை வாழ்வையும், மனைவியையும் மகனையும் துறந்து, தன் மைந்தன் சித்தார்த்தன் வெளியேறிவிட்டான் என்பது தெரியவந்து அரசன் சுத்தோதனன் பெரிதும் கவலை அடைந்தான்.

தன் மைந்தன் எங்கு சென்றான்? என்ன ஆனான் என்பது பற்றிச் சுத்தோதன மன்னன் அடிக்கடி விசாரித்துக்கொண்டிருந்தான். காட்டில் வசித்து, தன் மைந்தன் கடும் தவம் புரிவதாகத் தெரியவந்து, அவன் மனமுடைந்து வருந்தினான்.

உடனே தனது சிப்பந்திகளில் ஒருவனைச் சித்தார்த்தனிடம் அனுப்பி, ''முட்டாள்த்தனமான முயற்சிகளில் ஈடுபட்டு, கடும் தவம் புரிய வேண்டாம் என்றும், அதை விட்டு விட்டு அரண்மனைக்குத் திரும்பும்படியும்'' சொல்லச் செய்தான்.

சிப்பந்தி சென்று சித்தார்த்தரிடம் அரசன் சுத்தோதனன் சொல்லி அனுப்பியதைச் சொன்னான். சித்தார்த்தர் சம்மதிக்க வில்லை. ஆகவே சிப்பந்தி மட்டும் சுத்தோதன மன்னனிடம் திரும்பி, சித்தார்த்தர் அரண்மனை திரும்பச் சம்மதிக்கவில்லை என்பதைத் தெரிவித்தான்.

சில ஆண்டுகள் கழிந்தன. தன் புதல்வன் போதனை செய்யத் தொடங்கி இருப்பதாகவும், மக்கள் திரளாக வந்து போதனைகளைக் கேட்பதாகவும் இப்போது மகத நாட்டின்

தலைநகரான ராஜகிருகத்தில் தம் மைந்தன் இருந்து வருவதாகவும் சுத்தோதன மன்னன் கேள்விப்பட்டான்.

மகத நாடு கபிலவாஸ்துவிலிருந்து வெகு தொலைவில் இருக்கும் நாடு. அந்த நாட்டுக்குச் செல்ல வேண்டுமாயின், கங்கையைக் கடந்தாக வேண்டும். தான் காலமாவதற்கு முன்னர் எப்படியாவது தன் புதல்வனைப் பார்த்துவிட வேண்டும் என்று சுத்தோதனன் பெரிதும் விரும்பினான். ஆகவே தம் பிரமுகர்களில் ஒருவனை அழைத்து ''சிப்பந்திகளையும் உடன் அழைத்துக்கொண்டு நீ ராஜகிருக நகரம் செல்ல வேண்டும். வயது முதிர்ந்த நான், இறப்பதற்கு முன்னர் அவனைக் காண விரும்புவதாகச் சித்தார்த்தனிடம் நீ தெரிவிக்க வேண்டும். ஆகவே, கபிலவாஸ்துவுக்கு வரும்படி சித்தார்த்தனிடம் நீ கூற வேண்டும்'' என்று சொன்னான்.

அரசன் இட்ட கட்டளைப்படி அந்தப் பிரமுகன் புறப்பட்டுச் சென்றான். ராஜகிருகத்துக்கு வெளிப்புறத்தே இருக்கும் வேணு வனத்துக்கு அவன் போய்ச் சேர்ந்தான்

அங்கே பெரும் திரளான மக்கள் புத்தர் செய்யும் உபதேசத்தைக் கேட்டுக்கொண்டிருப்பதை அவன் கவனித்தான். போதனைகள் முடிந்த பின்னர், தான் வந்திருக்கும் விவரத்தைப் புத்தரிடம் தெரிவிக்கலாம என்ற கருத்துடன், கூட்டத்தின் ஒரு கோடியில், சிப்பந்திகளுடன் அந்தப் பிரமுகன் நின்றுகொண்டிருந்தான்.

புத்தர் செய்த உபதேசங்களும் விவாதங்களும் அவன் உள்ளத்தைப் பெரிதும் கவர்ந்தன, பிராமணர்கள் கூறும் கருத்துக்களைப் போலன்றி இவர் கூறும் கருத்துக்கள் வேறு விதமாக இருப்பதையும், இந்தப் புதிய கருத்துக்கள் உள்ளத்துக்கு உவப்பையும் அமைதியையும் கொடுப்பதையும் அந்தப் பிரமுகன் உணர்ந்தான். வந்த காரியத்தை மறந்து, உபதேசத்தை ஆர்வத்துடன் அவன் கேட்டுக்கொண்டிருந்தான்.

உபதேசம் முடிந்ததும், கூட்டத்தை விலக்கிக்கொண்டு, அந்தப் பிரமுகன் புத்தர் பெருமானிடம் சென்றான். அவரை

முதலில் வணங்கி, தன்னைச் சங்கத்தில் சேர்த்துக்கொள்ளு மாறு வேண்டினான்.

புத்தரும் சம்மதித்து, அவனைச் சங்கத்தில் சேர்த்துக் கொண்டார். பௌத்த பிக்குவாகி, வேணு வனத்திலேயே அந்தப் பிரமுகன் தங்கிவிட்டான்.

தான் ராஜகிருகத்துக்கு அனுப்பிய பிரமுகன் திரும்பாது இருப்பதை அறிந்த சுத்தோதன மன்னன் வேறு ஒரு பிரமுகனை ராஜகிருகத்துக்கு அனுப்பினான்.

அந்தப் பிரமுகனும் புத்தரின் உபதேசங்களைக் கேட்டு, பௌத்த பிக்குவாகிவிட்டான். ஆகவே அவனும் கபில வாஸ்துவுக்குத் திரும்பவில்லை.

இரண்டாவது பிரமுகனும் கபிலவாஸ்து திரும்பாமல் இருப்பதை அறிந்த சுத்தோதன மன்னன், உதாயி என்பவனை ராஜகிருகத்துக்கு அனுப்பினான்.

உதாயி என்பவன், புத்தர் பிறந்த தினத்தன்று பிறந்தவன்; புத்தருடைய தோழன்.

வேணு வனத்தை அடைந்த உதாயி புத்தர் பெருமான் செய்த போதனைகளைக் கேட்டுச் சொக்கிப் போனான். தானும் உடனே சங்கத்தில் சேர்ந்துவிட விரும்பினான். ஆயினும் முதிய சுத்தோதன மன்னன் சொல்லிய செய்தி யைப் புத்தருக்கு அறிவித்துவிட்டு, பிறகு சங்கத்தில் சேரலாம் என்ற முடிவுக்கு வந்தான் உதாயி. ஆகவே, சில நாள்கள்வரை அவன் பொறுத்து இருந்தான்.

புத்தர் பெருமான் ராஜகிருகத்துக்கு வந்து இரண்டு மாதங்கள் ஆகிவிட்டன. காசியைவிட்டுப் புறப்பட்டு ஐந்து மாதங்கள் கடந்து போயின.

இது சமயம் உதாயி புத்தர் பெருமானை அணுகி, ''பெருமானே! மழைக் காலம் கழிந்துவிட்டது. வெய்யில் காலம் தொடங்கி இருக்கிறது. கிராமப் புறங்களில் பிரயாணம் செய்வதற்கு ஏற்ற காலம் இது. எங்கு பார்த் தாலும் இயற்கை பசுமையுடன் காட்சி அளிக்கிறது. காட்டிலுள்ள மரங்கள் எல்லாம் பூக்களால் நிறைந்து, அழகுடன் ஜொலிக்கின்றன. பாதைகளில் எங்கும் ஒரே

நறுமணம். மயில்கள் தோகைகளை விரித்து ஆடுகின்றன; பறவைகள் மகிழ்வுற்று இனிய குரலில் பாடுகின்றன'' என்று சொன்னான்.

''கிராமப்புரத்து வசந்து காலக் காட்சிகளை இவ்வளவு விஸ்தாரமாக நீ வருணிக்கிறாயே ஏன்?'' என்று புத்தர் பெருமான் உதாயியைக் கேட்டார்.

''பெருமானே! தாம் காலமாவதற்கு முன்னர், உங்களைக் காண உங்கள் தந்தை பெரிதும் ஆசைப்படுகிறார். கபிலாவஸ்துவுக்கு வந்து, உங்கள் உறவினர்களுக்கு மத்தியில் நீங்கள் தருமத்தைப் போதித்தால் அவர்கள் அதனால் பெரிதும் மகிழ்ச்சி அடைவார்கள்'' என்று சொன்னான்.

''அவ்வாறே ஆகட்டும்'' என்று தமது சம்மதத்தைப் புத்தர் பெருமான் தெரிவித்தார்.

உதாயி மகிழ்ச்சி அடைந்தான். இது விவரத்தைச் சுத்தோதன மன்னருக்குத் தெரிவிக்கும் பொருட்டு அவன் கபிலவாஸ்துவுக்குப் புறப்பட்டுப் போனான்.

## தந்தையின் அழைப்பு

மகத நாட்டிலிருந்த புத்தர் பெருமான், தம் தந்தையைச் சந்திக்கும் பொருட்டு, சீடர்களுடன் கபிலவாஸ்துவுக்குப் புறப்பட்டார். வழி நெடுகிலும் இருக்கும் சிற்றூர் தோறும் மாஞ்சோலையில் தங்கி, தம்மைத் தரிசிக்க வரும் பொது மக்களுக்குப் புத்தர் பெருமான் உபதேசம் செய்தார்.

இப்படி இடை இடையே தங்கித் தங்கி, கபிலவாஸ்துவை நாடிப் புத்தர் பெருமானும் பிக்குகளும் சென்று கொண்டிருந்தார்கள். இடையில் இருக்கும் ஊர்களிலுள்ள பொதுமக்கள் புத்தர் பெருமான் செய்யும் உபதேசங்களைக் கேட்டு, மன அமைதி பெற்றார்கள். தாங்கள் இதுவரை நம்பி வந்த கோட்பாடுகளுக்கு, புத்தர் பெருமான் செய்யும் போதனைகள் மாறுபட்டு இருப்பதை அறிந்து, அவற்றைப் பற்றிச் சிந்திக்கத் தொடங்கினார்கள்.

வழியில் கங்கை ஆறு குறுக்கிட்டது. அதைக் கடக்க, தோணி எதுவும் அங்கு இல்லை. ஆகவே பெரிய தெப்பம் ஒன்று தயார் செய்து, அதன்மீது ஏறி, கைகளால் தெப்பத்தைச் செலுத்தி, கங்கையின் மறு கரையை அவர்கள் அடைந்தார்கள். தாங்கள் ஏறி வந்த தெப்பத்தை மறு கரையிலேயே விட்டுவிட்டு, தங்கள் பிரயாணத்தை மேலும் அவர்கள் தொடர்ந்தார்கள்.

அப்போது, வழியில் தேச சஞ்சாரம் செய்யும் துறவி ஒருவரை அவர்கள் சந்தித்தார்கள். புதிதாகத் துறவறத்தை மேற்கொண்ட பிக்கு ஒருவர், தேச சஞ்சாரம் செய்யும் துறவியுடன் பேச்சுத் தொடுத்தார்.

இருவரும் தருமம்பற்றி உரையாடத் தொடங்கினர்கள். உரையாடல் விவாதமாக முற்றியது பௌத்த பிக்கு, புத்தர் பெருமான் போதித்த தருமங்களை ஆதரித்துக் காரசாரமாகப் பேசினர். அமைதி இழந்து துடிதுடிப்புடன் தமது கருத்துக்களை அந்தப் பிக்கு வெளியிட்டார்.

குறிப்பிட்ட ஒரு இடம் வந்ததும் சஞ்சாரம் செய்து வரும் துறவி, பிக்குகளைவிட்டுப் பிரிந்து, வேறு பாதையில் திரும்பிவிட்டார்.

மாலை நேரம் ஆயிற்று. அப்போது இந்த நிகழ்ச்சிபற்றி, புத்தர் பெருமான் சிறு கதை ஒன்றைச் சொல்லி, அடியில் வருமாறு உபதேசித்தார்.

> ''ஒரு மனிதன் ஆற்றின் மறு கரையை அடையத் தெப்பம் ஒன்று கட்டினன். பிறகு அதில் ஏறி அமர்ந்து, தமது கைகளையும் கால்களையும் பயன்படுத்தி, ஆற்றின் மறு கரையை அவன் அடைந்தான். அடைந்ததும் அந்த மனிதன் இந்தத் தெப்பத்தால் நான் பெரும் பயன் அடைந்தேன். இதன்மீது அமர்ந்து ஆற்றின் மறு கரைக்கு வந்துவிட்டேன். இந்தத் தெப்பத்தைத் தோளில் சுமந்து சென்றல் தொடர்ந்து இந்தத் தெப்பம் பயன்படக் கூடும். ஆகவே இதை விடாது நான் வைத்துக்கொள்ளப் போகிறேன்' என்று சொன்னல் அந்த மனிதனைப்பற்றி நீங்கள் என்ன நினைப்பீர்கள்?''

''சகோதரர்களே! நான் போதிக்கும் தருமம் இத் தகையது. நிர்வாணம் என்னும் மறு கரையை அடையும் நோக்கத்துடன் நாம் தருமத்தைக் கடைப்பிடிக்கிறோம். மன அமைதி என்னும் நிர்வாண நிலை கைகூடிவிட்டால், அதன் பின்னர் தருமம் தேவைப்படுவது இல்லை; அதைப் பற்றிக்கொண்டே இருக்க வேண்டிய அவசியமும் இருக்காது. தருமம் என்பது முடிவான ஒரு இலக்கை அடையத் தேவைப்படும் ஒரு சாதனமேயன்றி, அதுவே லட்சியம் அன்று தேவைப்படாத ஒரு தோணி ஒரு சுமையாய் இருப்பதைப் போலவே, தேவைப்படாத தருமமும் ஒரு சுமையாகிவிடும்.''

இவ்வாறு புத்தர் பெருமான் கூறினார்.

''அப்படியானால், தருமத்தைப் பிறருக்கு எடுத்துக் கூறி, அவர்கள் மனதைத் திருத்துவது தேவையில்லையா?'' என்று புதிய பிக்குகளில் ஒருவர் கேட்டார்.

அதற்குப் புத்தர் பெருமான்,

''தருமம் என்பது சர்ச்சைக்கோ அல்லது விவாதத்துக்கோ உரிய கொள்கை அன்று; விருப்பு வெறுப்புகளை ஒதுக்கித் தள்ளிவிட்டு, உள்ளத்தை அமைதியாகவும் கம்பீரமாகவும் வைத்துக்கொள்ள உதவுகிற ஒரு வாழ்க்கை நெறியாகும் தருமம் அக வாழ்வில் அமைதியும் சுதந்திர உணர்வும் பெறறவர்கள், பிற கோட்பாடுகளுக்கு எதிராகப் புதுக் கோட்பாடு ஒன்றைப் புகுத்த வேண்டிய அவசியம் இல்லை; பிற கருத்துக்களுக்கு மாறுபட்ட கருத்து ஒன்றைத் தெரிவிக்க வேண்டிய அவசியமும் இல்லை. உலகத்தில் காணப்படும் சச்சரவுகளைக் கடந்து உயர்ந்த நிலையை அடைந்து மன அமைதி பெற்றவன் அவன்; தெப்பத்தைத் தனக்குப் பின்னே விட்டு, மேல் நோக்கிச் சென்றுகொண்டிருப்பவன் அவன்'' என்று விளக்கினார்.

கங்கையைக் கடந்த பின்னர், புத்தர் தம் சீடர்களுடன் வடக்கு நோக்கிப் பிரயாணம் செய்து, வஜ்ஜி நாட்டுக்குச் சென்றார். அங்கு தாமதியாமல் வடமேற்கில் திரும்பி, தம்

தாய் பிறநத கோலிய இனத்தவர் வாழும் தேவதாக நகருக்குப் போனுர்.

இமய மலேயின் அடிவாரத்தில் அந்த நகரம் இருந்தது. அக்கம் பக்கத்தில் கால்நடைகள் மேய்ந்துகொண்டிருந்தன. சித்திரை மாத வெய்யல் காய்ந்துகொண்டிருந்தது.

பிறகு தம் சீடர்களுடன் புத்தர், கபிலவாஸ்து நகரை அணுகிக்கொண்டிருந்தார்.

தம் புதல்வனே எதிர்கொண்டு வரவேற்கும் பொருட்டுச் சுற்றத்தாரையும், அமைச்சர்களேயும் அழைத்துக்கொண்டு சுத்தோதன மன்னன் வந்தான்.

தூரத்திலேயே தம் புதல்வனே அவன் பார்த்துவிட்டான். தன் புதல்வனின் பெருமிதமான நடையும் தோற்றமும் அவனைப் புளகாங்கிதம் அடையச் செய்தன. சுத்தோதன மன்னனுல் அந்த நிலேயில் வாய் திறந்து பேச எதுவும் முடியவில்லே.

துறவு பூண்டு வரும் தன் மைந்தனுக்கு மரியாதை செய்யும் பொருட்டு, சுத்தோதனன் தேரிலிருந்து இறங்கிக் கொண்டான். முறைப்படி மரியாதை செய்துவிட்டு, ''ஏழு ஆண்டுகளாக எனக்கு இருந்த ஆசை இப்பொழுது நிறைவேறி இருக்கிறது'' என்று சொன்னுன்.

பிறகு தம் தந்தைக்கு எதிரில் இருந்த ஆசனத்தில் புத்தர் பெருமான் அமர்ந்தார்.

சுத்தோதன மன்னன் தன் மைந்தனேக் கண் குளிர ஆவலோடு நோக்கினுன். பெயரைச் சொல்லி ''சித்தார்த்தா!'' என்று பிரியத்துடன் அழைக்க ஆசைப்பட்டான். ஆயினும் அவனுக்குத் தைரியம் வரவில்லே.

அரசன் உள்ளத்தில் கவலேயும் மகிழ்ச்சியும் மாறி மாறி உண்டாயின. தன் புதல்வன் பெரும் போதகனுக விளங்குவான் என்பதில் மகிழ்ச்சி; தனக்கு வாரிசாக இருந்து நாட்டை ஆள மாட்டானே என்பதில் வருத்தம். ஆயினும் தனது விருப்பத்தைச் சொல்லாமல் இருக்கச் சுத்தோதனுல் முடியவில்லே. ''எனது ராஜ்யத்தை உன்னிடம் ஒப்படைக்க

எனக்கு விருப்பம். நீயோ அதைத் துச்சம் என மதிப்பாய்'' என்று சொன்ஞன்.

அதற்குப் புத்தர்,

''உங்கள் மனநிலையை நான் அறிவேன். உங்கள் உள்ளத்தில் அன்பு பொங்கித் ததும்புகிறது; அதே சமயத்தில் மைந்தனின் நிலையை எண்ணிக் கவலையோடு ஏங்குகிறது. தன் மைந்தனை நேசிப்பதைப் போலவே பிறரையும் அவர் நேசிக்கட்டும். அப்படிச் செய்தால், சித்தார்த்தனைக் காட்டிலும் சிறந்த ஒருவனை, இந்த இடத்தில் வரவேற்கும் வாய்ப்பு அவருக்கு ஏற்படும் உண்மையை உபதேசிக்கும் புத்தனை, நேர்மையைப் பிரச்சாரம் செய்யும் புத்தனை அவர் வரவேற்க முடியும்'' என்று சொன்ஞர்.

தன் மைந்தனின் இனிய குரலைக் கேட்டதும், மெய் சிலிர்த்து, சுத்தோதன மன்னன் பூரித்துப் போஞன்.

பிறகு தன் மைந்தனிடம் விடை பெற்றுக்கொண்டு அரண்மனை திரும்பிஞன்.

புத்தர் தம் சீடர்களுடன், ஆலமரச் சோலையில்-அதாவது நியக்குரோத வனத்தில் -- தங்கிஞர்.

## அரண்மனையில் உபதேசம்

கவலையும் மகிழ்ச்சியும் மாறி மாறி உள்ளத்தில் ஊடாடிய காரணத்தால், செய்ய வேண்டிய காரியத்தைத் தக்க தருணத்தில் செய்ய, சுத்தோதன மன்னன் மறந்து போஞன். தன் மைந்தனையும் பிக்குகளையும் அமுது செய்ய அழைக்காது சுத்தோதன மன்னன் அரண்மனை திரும்பி விட்டான்.

அரசன் அழைக்காதபடியால், மற்ற சாக்கிய குலப் பிரமுகர்கள், புத்தரையும் சீடர்களையும் தங்கள் இல்லத்துக்கு வந்து அமுது செய்ய அழைக்கவில்லை.

ஆகவே, மறு நாள் காலையில் திருவோட்டைக் கையில் எடுத்துக்கொண்டு, ஊருக்குள் வீடு வீடாகச் சென்று பெருமான் பிச்சை கேட்டார்.

மக்கள் வியப்படைந்தனர். தங்கள் நாட்டு அரசிளம் குமரன், மஞ்சள் நிற ஆடை அணிந்து, பிக்குவாகி, பிச்சை கேட்பதைக் கண்டு வியந்து நின்றனர். ''தேரில் ஏறிக் கொண்டு தெருவில் பகட்டாகப் பவனிவர வேண்டிய அரச குமாரன், திருவோட்டைக் கையில் ஏந்தி, தெருத் தெரு வாய்ப் பிச்சை கேட்கிறாரே!'' என்று ஒரு வித இகழ்ச்சிக் குறிப்போடு பேசத் தொடங்கினர்.

இந்தச் செய்தி, சுத்தோதன மன்னனுக்கும் எட்டிற்று. ஆகவே, பரபரப்புடன் எழுந்து வந்து தன் புதல்வன் புத்தரை அவன் சந்தித்தான் ''என்னை நீ ஏன இப்படி அவமானப் படுத்துகிறாய்? உனக்கும் உன்னுடன் வந்திருக்கும் பிக்கு களுக்கும் என்னால உணவு அளிக்க முடியும் என்பது உனக்குத் தெரியாதா?'' என்று கோபத்துடன் கேட்டான்.

''எங்கள் குலத்தவரின் வழக்கம் இது'' என்று புத்தர் பெருமான் அமைதியாகப் பதில் சொன்னார்.

புத்தர் சொன்ன பதிலைக் கேட்டதும் சுத்தோதனன் ''அரச பரம்பரையில் பிறந்த நீயா இப்படிச் சொல்லுகிறாய்? உன்னுடைய முன்னோர்கள் யாரும் இதுவரை இரந்து உண்டு வாழ்ந்தது இல்லையே?'' என்று கூறினான்.

அதற்குப் புத்தர்,

> ''அரசே! தங்கள் பரம்பரை அரச பரம்பரை; எனது பரம்பரையோ புத்தர்களுடைய முதிய பரம்பரை! பிச்சை வாங்கி உண்டு வாழும் பரம்பரை அது'' என்று பதில் சொன்னார்.

அரசன் பதில் எதுவும் சொல்லவில்லை. பெருமான் மேலும் தொடர்ந்து பேசினார்:

> ''கிடைத்தற்கரிய புதையல் ஒன்று கிடைத்தால், அதை மைந்தன், தன் தந்தையிடம் கொடுக்க வேண்டும் என்பது மரபு. அதன்படி தருமம் என்னும் மதிப்பரிய மாணிக்கத்தை உங்களுக்கு நான் வழங்குகிறேன்.

அதை நீங்கள் ஏற்றுக்கொள்ளுங்கள். கனவு உலகத்திலிருந்து விழித்து எழுங்கள்; சோம்பி இராதீர்கள்; மனத்தில் உண்மையை ஏற்றுக்கொள்ளுங்கள். நேர்மையைக் கடைப்பிடிங்கள். பேரானந்த நிலை உங்களுக்குக் கிட்டும்'' என்று கூறினார்.

இதைக் கேட்டதும் சுத்தோதன மன்னன் உள்ளத்தில் முதல் நிலைக்கு உரிய மாற்றம் உண்டாயிற்று. ஆகவே, புத்தர் கையில் வைத்திருக்கும் திருவோட்டைத் தம் கையில் வாங்கிக்கொண்டு புத்தரையும் சீடர்களையும் தமது அரண்மனைக்கு அழைத்துப் போனான்.

அரச குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் மிக்க மரியாதையுடன் புத்தரையும் அவருடைய சீடர்களையும் வரவேற்று உபசரித்தார்கள்

அனைவரும் சாப்பிட்டு முடிந்த பின்னர், புத்தர் பெருமானைச் சூழ்ந்து அமர்ந்து இருந்தார்கள். தனக்கும் அங்கு குழுமி இருப்பவர்களுக்கும் உபதேசம் செய்யுமாறு அரசன் கேட்கவில்லை. என்ன கேட்பது, என்ன சொல்வது என எதுவும் புரியாது. மெய்ம்மறந்து அனைவரும் புத்தரையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்கள். கடைசியாக, அரசன் சுத்தோதனன் அடியில் வருமாறு சொன்னான்:

''மகனே! நீ இவ்வாறு நடப்பது முறையா? ஆட்சிச் சுமையை நான் ஒருவன் மட்டும் தாங்குமாறு செய்துவிட்டு, நீ போய்விட்டாயே? அதனால் நான் அடைந்த ஏக்கம் கொஞ்சமா? பாலைவனத்தில் அலைந்து திரிபவன் தண்ணீருக்கு ஏங்குவதுபோல உன்னை நினைத்து நான் ஏங்கினேன்'' என்று சொன்னான்.

சிறிது நேரம் மௌனம் நிலவிற்று. அதன் பின்னர் புத்தர் தன் தந்தையிடம்,

''அரசே! அழிவில்லாத வாழ்க்கை என்னும் ஜீவ நீரை உங்களுக்கு நான் கொணர்ந்திருக்கிறேன். அந்த நீரைப் பருகுவதற்கு முன்னர், பாசம் நேசம் பற்று ஆசை ஆகியவை வற்றி வறண்டுவிட வேண்டும்'' என்று சொன்னார்.

மாலை நேரம் வந்தது. புத்தர் செய்யப் போகும் உபதேசத்தைக் கேட்க, மக்கள் திரளாக ஆவலுடன் காத்து இருந்தார்கள். புத்தர் அடியில் வருமாறு பேசினார்:

''இந்த அரண்மனையிலே வாழ்ந்து, உலகில் கிடைக்கும் இன்பப் பேறுகள் அனைத்தையும் நுகர்ந்து நான் காலத்தைக் கழித்தேன். போகப் பொருள்களை அனுபவித்ததன் பயனாய் நான் இன்பத்தைக் காண வில்லை. நல்ல காரியங்களைச் செய்வதனால் துன்பங்களைத் துடைத்துவிடலாம் என்று சிலர் கருதுகிறார்கள். அது தவறு. நல்ல காரியங்களைச் செய்வதனால் ஒருவன் மேலான நிலையை அடையலாமே தவிர, துன்பத்தை அவனால் துடைக்க முடியாது. வேலைக்காரனுக்கும் அடிமைக்கும் இருக்கும் துன்பத்தைப் போலவே, இளவரசனுக்கும் பிரமுகனுக்கும் துன்பம் என்பது கட்டாயம் உண்டு. தன் சொந்தப் பிள்ளை இறந்து போனால் ஏற்படும் துக்கம் இளவரசனுக்கும் உண்டு; வேலைக்காரனுக்கும் உண்டு. துன்பத்தில் வேதனைப் படாத மனிதனே உலகில் இல்லை. பிறப்பு, வாழ்வு இரண்டும் துன்பமானவை. முதுமை, நோய், சாவு ஆகிய மூன்றும் பிறப்பைத் தொற்றிக்கொண்டு இருக்கின்றன. என்னைச் சுற்றிலும் மக்கள், துன்பத்தில் துயருற்று, கண்ணீர் வடிப்பதை நான் கண்டேன். இதைப் போக்குவதற்கு வழி ஒன்று அவசியம் இருக்க வேண்டும் என்பதை நான் உணர்ந்தேன். துயரத்தைப் போக்க வழியில்லாத வாழ்க்கை, முழுதும் மோசமாகி விடக் கூடும் என்று கருதினேன். துன்பம் என்பது வாழ்க்கையின் நியதி அன்று; வாழ்க்கையில் அன்புக்கும் அமைதிக்கும் ஆனந்தத்துக்கும் குறைவு இல்லை; அவற்றை விடுத்து, நமக்கு நாமே துன்பத்தில் உழன்று அவதிப் படுகிறோம்'' என்று சொன்னார்.

இந்த உபதேசத்தை மக்கள் அமைதியுடன் கேட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள். மேலும் தொடர்ந்து புத்தர் சொன்னார்:

''தருமம் என்பதுதான் உயிருட்டமுள்ள சட்டம்; அது எல்லாருக்கும் பொதுவானது. அதை விடுத்து நீங்கள் அலைந்தால், முடிவற்ற துயரங்களில் சிக்குண்டு நீங்கள் அவதிப்பட நேரும். தருமத்தைக் கடைப்பிடித்தால் அமைதியும் ஆனந்தமும் உண்டாகும். 'நான்' எனது என்னும் மோகத்தில் சிக்கிக்கொள்ளாமல் அனைத்தையும் நேசிப்பதே தருமம் எனப்படும்'' என்று கூறினார்.

இந்த உபதேசத்தைக் கேட்டதும் மக்கள் மட்டற்ற மகிழ்ச்சி அடைந்தார்கள்; இருள் அடர்ந்த அறைக்குள் ஒளியைக் கொணர்ந்தால், அந்த அறை பிரகாசிப்பதைப் போல, கேட்டுக்கொண்டு இருந்தவர்களின் முகங்கள் பிரகாசம் அடைந்தன.

சுத்தோதன மன்னன் இந்த உபதேசத்தைக் கேட்டு ஆனந்தக் கண்ணீர் சொரிந்தான். ஏக்கம், அகந்தை, ஏமாற்றம் முதலிய தீய பண்புகள் அவனைவிட்டு அகன்றன. ஆகவே, தன் மைந்தன் காட்டும் வழியிலே தானும் செல்ல அவன் பிரியப்பட்டான். ''அரசராய் இருப்போரும் இந்த நெறியில் செல்ல முடியுமா?'' என்று தன் மைந்தனை அரசன் வினவினான்.

''இந்த நெறியை அனைவரும் கடைப்பிடித்து ஒழுக முடியும்'' என்று பெருமான் பதில் சொன்னார்.

இதைக் கேட்டதும், சுத்தோதனன் ஆனந்தக் கடலில் மிதந்தான்.

## மனைவியும் மைந்தனும்

சுற்றத்தார் அனைவரும் புத்தருடைய உபதேசங்களைக் கேட்க வந்திருந்தார்கள். ஆனால் புத்தரின் மனைவி யசோதரை மட்டும் வரவில்லை. மற்றவர்கள் புத்தரைச் சந்திக்கும்படி அவளைத் தூண்டியும் யசோதரை அதற்குச் சம்மதிக்கவில்லை. ''மதிக்கத் தகுந்த பண்புகள் என்னிடம் இருக்குமாயின்,

என் கணவர் வந்து என்னைச் சந்திக்கட்டும்'' என்று அவள் சொல்லிவிட்டாள்.

தரத்திலோ அல்லது தகுதியிலோ அவருக்குத் தான் தாழ்ந்தவள் அல்லள் என்ற எண்ணம் அவளுக்கு இருந்தது.

யசோதரையின் மனப்போக்கைப் புத்தர் பெருமான் தெரிந்துகொண்டார். ஆகவே, அவர் தன் தந்தையிடம் ''யசோதரையின் அந்தப்புரத்துக்குச் சென்று அவளை நான் சந்திக்க விரும்புகிறேன்'' என்று கூறினார்.

பிறகு தம் முக்கிய சீடர் சாரிபுத்திரனையும் மொக்கல்லானனையும் உடன் அழைத்துக்கொண்டு, யசோதரையின் அந்தப்புரத்துக்கு அவர் போனார். அரசன் சுத்தோதனனும் அவர்களுடன் சென்றார்.

அப்போது புத்தர் தம் சீடர் இருவரிடம், ''என் முந்தைய மனைவி இன்னும் முதிர்ந்த பக்குவ நிலையை அடையவில்லை. ஆகவே என்னைக் கண்டதும், ஓடிவந்து அவள் என்னைப் பற்றிக் கொண்டால், ததாகதரைத் தொடக் கூடாது என்று நீங்கள் அவளைத் தடுக்க வேண்டாம்'' என்று எச்சரிக்கையாகச் சொல்லி வைத்தார்.

யசோதரை கந்தையை உடுத்துக்கொண்டும், தலையை மொட்டையடித்துக்கொண்டும் இருந்தாள்.

தனது அந்தப்புரத்துக்குள் வந்ததும் எழுந்து சென்று, புத்தருடைய பாதங்கள் இரண்டையும் பற்றிக்கொண்டு, தேம்பித் தேம்பி அவள் அழுதாள்.

பிறகு தம் மாமனாரும் உடன் வந்திருப்பதை அறிந்து, நாணத்துடன் எழுந்து, அப்பால் விலகிக்கொண்டாள்.

அப்போது சுத்தோதன மன்னன் புத்தரிடம், ''யசோதரைக்கு உன்னிடம் அளவற்ற மதிப்பு. நீர் மஞ்சள் நிற ஆடையை அணிந்தாய் என்பதைக் கேள்விப்பட்டு, அவளும் மஞ்சள் ஆடையை உடுத்துக்கொண்டாள்; நாளைக்கு ஒரு முறைதான் சாப்பிடுகிறாய்; வெறும் தரையில் படுத்துக்கொள் கிறாய் என்பது தெரியவந்து அவளும் அவ்வாறே செய்து வரு கிறாள்'' என்று சொன்னான்.

அதற்குப் புத்தர், ''மேன்மை பெற்ற அரசே! பூர்வ

புண்ணிய பலத்தால் இவள் இவ்வாறு செய்து வருகிறாள். புத்தர் ஒருவனுக்குத் தாம் மனைவியாக வேண்டும் என்ற விருப்பம் இவளுக்கு இருந்தது. அந்தப் பேறு இப்போது யசோதரைக்குக் கிட்டி இருக்கிறது'' என்று சொன்னார்.

இதன் பின்னர் புத்தர் செய்த அறவுரைகளைக் கேட்டு, யசோதரையும் பௌத்த சமயத்தைத் தழுவினாள்.

பிறகு புத்தர் பெருமான் யசோதரையின் அந்தப்புரத்திலிருந்து வெளியே வந்தார்.

* * *

புத்தர் அரண்மனையில் தங்கி இருக்கும் சமயம் ஒரு நாள் யசோதரை, தன் புதல்வன் இராகுலனை, சிறந்த ஆடை அணிகலன்களால் அலங்கரித்தாள். பிறகு அவனிடம், ''குழந்தாய்! துறவிகளுக்கு மத்தியில் மஞ்சள் உடை அணிந்து அமர்ந்து இருக்கிறாரே, அவர்தான் உன் தந்தை. அவரை அணுகி வணங்கிவிட்டு, 'தந்தையே! எனக்கு உரிய பிதுர்ராஜ்யத்தைக் கொடுங்கள்! என்று கேள்'' என்று சொன்னாள்.

அப்போது இராகுலனுக்கு வயது எட்டு. தன் தாய் கூறிய தன் உட்கருத்தை அவனால் புரிந்துகொள்ள முடியவில்லை.

ஆகவே அவன் புத்தரை அணுகி, தன் தாய் சொல்லியதை அப்படியே மளமளவென்று பெருமானிடம் சொன்னான். ''தந்தையே! எனக்கு உரிய பிதுர்ராஜ்யத்தை எனக்குக் கொடுங்கள்'' என்று கேட்டான்.

பதில் ஒன்றும் சொல்லாது, புத்தர் மௌனமாக நெடிது நேரம் இராகுலனையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தார். இந்த வயதில் இவனைத் துறவறத்தை மேற்கொள்ளச் செய்வது பொருத்தமாய் இருக்குமா என்று சிந்தித்துக்கொண்டிருந்தார்.

அப்போது இராகுலன் புத்தரிடம், ''தங்கள் நிழலில் நான் ஒதுங்கி இருப்பது எனக்கு பேரானந்தத்தைக் கொடுக்கிறது'' என்று சொன்னான்.

இந்த வார்த்தைகளைக் கேட்டதும், புத்தருக்கு ஏற்பட்ட ஐயம் மறையலாயிற்று. ஆகவே, அவர் தன் மைந்தனை